

ARGUMENTUM

news opinion analysis

**“Po jetojmë
në një rend
botëror në
ndryshim”**

Ndikimi i konfliktit
Rusi-Ukrainë në aktivitetin
e aviacionit civil
Redion Luli

Realpolitik/ Putini minoi
diplomacinë. 10 Kalkulime të
gabuarra gjeopolitike!
Dr.Jorgji Kote

Uashingtoni nuk dëshiron
një Evropë të pavarur, por ta
kontrollojë nga Kapitol Hill
Maria Zakharova

Të dashur lexues dhe ndjekës të Argumentum.al,

Në tre vjetorin e themelimit të kësaj media online, **Argumentum.al** tashmë vjen në versionin e një reviste të përmuajshme të cilën mund ta shfletoni online nga muaji **PRILL 2022**.

Ky botim mujor ofron një kombinim të qartë të lajmeve në vend, rajon dhe botë, si dhe opinioneve dhe analizave për ngjarjet e zhvilluara përgjatë një muaji.

Duke falënderuar secilin prej jush për vëmendjen dhe besimin ndaj medias tonë, ju premtojmë që do të vijojmë të sjellim për ju analizat objektive mbi zhvillimet kryesore në vend, rajon, Europë dhe në botë.

Argumentum.al përpiket të jetë burim

autoritar i gazetarisë me analiza dhe komente mbi marrëdhëniet ndërkombëtare, politikën botërore dhe një gamë të gjerë çështjesh me rëndësi globale duke sjelle materiale ekskluzive. Kjo falë edhe kontributit të disa prej emrave të njohur të politikës dhe publicistikës shqiptare dhe bashkëpunorëve të tjerë vendas dhe të huaj. Në të njëjtën kohë **Argumentum.al** është e hapur për komente e mendime të lexueseve të saj.

Lexoni falas mbi çështjet e brendshme dhe ndërkombëtare në revistën

Argumentum.al në shqip dhe anglisht duke filluar nga muaji **PRILL 2022!**

Marjana DODA
Kryeredaktore

Përmbajtja

03 Editorial

"Gazsjellësi Trans Adriatik"/ Shqipëria ti thotë 'PO' ofertës së Azerbajxhanit për të përfituar gazin azer.

04 Analiza e "Argumentum"

"Pojetojmë në një rend botëror në ndryshim"

07 Ekskluzivisht për "Argumentum"

Ndikimi i konfliktit Rusi-Ukrainë në aktivitetin e aviacionit civil

08 RealPolitik

Biden Betonon Bashkimin!
Perëndimi "Perëndon" Putinin!

Putini minoi diplomacinë! Forca e të drejtës mbi të drejtën e forcës! 10 Kalkulime të gabuara gjeopolitike!

Nga DR. Jorgji KOTE

10 Jo Vetëm Lajm

Marrëdhëniet Kinë-Rusi i rezistojnë provës së ndryshimit të situatës ndërkombëtare

16 OP-ED

Europa në situatën paravestfaliane

18 Rajoni

Kosovë, shënohet 23 vjetori i ndërhyrjes së NATO-s

20 Retrospektivë Diplomatike

Historia e shekullit të 20-të prapa pushtimit të Ukrainës nga Rusia

23 "English Edition"

Historia e shekullit të 20-të prapa pushtimit të Ukrainës nga Rusia

“Gazsjellësi Trans Adriatik”/ Shqipëria ti thotë ‘PO’ ofertës se Azerbajxhanit për të përfituar gazin azer.

N

Një momentum historik u shënua sot (17.03) ku flukset e gazit në Evropë nëpërmjet Gazsjellësit Trans Adriatik (TAP) arritën kapacitetin e tyre të plotë prej 10 miliardë metra kub në vit për herë të parë pas një rritjeje prej 40% që nga mesi i dhjetorit, ka thënë TAP. Në një kohë kur Europa kërkon burime alternative energjie pas embargoeve ndaj Rusisë, ky tubacion i jep një frymë tjetër të sigurtë vetë Europës.

Gazsjellësi Trans Adriatik, i cili sjell gaz nga Azerbajxhani dhe kalon përmes Shqipërisë në Itali TAP ka transportuar gjithsej 10 miliardë metra kub gaz natyror nga Azerbajxhani në Evropë. Nga këto, rreth 8.5 arritën në Itali. Kjo është bërë e ditur nga e njëjta kompani që menaxhon infrastrukturën, në pronësi të bp (20%), SOCAR (20%), Snam (20%), Fluxys (19%), Enagás (16%) dhe Axpo (5%). TAP transporton gaz natyror nga fusha gjigante e Shah Deniz në sektorin e Azerbajxhanit të Detit Kaspik për në Evropë. Tubacioni 878 km i gjatë lidhet me Gazsjellësin Trans Anatolian (TANAP) në kufirin turko-grek në Kipoi, kalon Greqinë dhe Shqipërinë dhe Detin Adriatik, përpara se të zbarkojë në Itali. Ndërsa dërgimi i gazit për herë të parë nga Azerbajxhani në Itali filloi në dhjetor 2020.

Ky lajm ndonëse nuk ndikon drejtpërdrejt në Shqipëri, në fakt është përshëndetur dhe mirëpritur shumë mire nga e gjithë klasa e politikës shqiptare.

Kujtojmë se TAP është investimi i huaj më i rëndësishëm strategjik në Shqipëri, një bashkëpunim i suksesshëm ndërmjet Shqipërisë, me qeverinë e Azerbajxhanit, partnerëve evropianë dhe SHBA-ve.

Ndërtimi i gazsjellësit Trans Adriatik (TAP) konsiderohet si një nga projektet më të rëndësishme për zhvillimin e një tubacioni që do të transportojë gaz natyror nga rajoni Kaspik në drejtim të Evropës. Vendi ynë ka vendosur në dispozicion të tij 125 km në pjesën tokësore dhe 37 km në pjesën detare në ujërat territoriale shqiptare të Detit Adriatik.

Në vitin 2013, Shqipëria e bë pjesë e projektit TAP ku Tirana zyrtare dhe Kryeministri në ikje në atë kohë z. Sali Berisha kanë qenë një nga mbështetësit më të fortë të projektit në arenën ndërkombëtare, përmes lobimeve në Azerbajxhan por edhe në korridoret e Brukselit. Kështu, për herë të parë ajo do të bëhej pjesë e një rrjeti ndërkombëtar në transportimin e gazit.

Në fakt si qeveria e kaluar, e cila punoi fort për tu bërë pjesë e këtij projekti strategjik, edhe qeveria aktuale në pushtet në Shqipëri janë krenarë që janë një vend tranzit për gazin nga Azerbajxhani në Evropë. Kjo merr një vlerë të jashtëzakonshme në ditët e sotshme ku falë TAP rritet ndjeshëm pavarësia e Europës nga gasi rus.

Por lajmi i ditës së sotme, ku për herë të parë TAP-i që kalon nga Shqipëria furnizoi Italinë me gazin e Azerbajxhanit ka risjellë në vëmendje këtë projekt jo vetëm për rëndësinë gjeostrategjike që ka sidomos sot në Evropë por edhe për të treguar se Shqipëria pavarësisht këtij projekti madhor mbetet vendnumëro sa i përket aksesimit të gazit azer në vend.

Shqipëria vertet u bë pjesë e një prej investimeve më të rëndësishme për ekonominë dhe pozicionimin gjeopolitik, siç është gazsjellësi Trans Adriatic Pipeline por ende është larg përfitimit të gazit azer që kalon në tokat shqiptare.

Duke qenë se Shqipëria, prodhon sasi të papërfillshme gazi ka nevojë që të sigurojë gaz përmes të tretëve për të përmbushur nevojat e saj në gjithë popullatën. Por që të realizohet kjo ajo ka nevojë të krijojë një sistem shpërndarjeje dhe transmetimi. Ndryshe nga vendet e rajonit ku ka një rrjet gazifikimi që nga koha e Ish-Jugosllavisë, Shqipërisë i mungon ky sistem. Ndaj deri tani përfitimi real i ekonomisë shqiptare nga ky projekt është afërsisht zero me integrimin në BE, por sot ndërsa jemi në mesin e një krize ndërkombëtare të energjisë është jetike që Shqipëria të përfitojë drejtpërdrejt nga gasi azer.

Në fakt Azerbajxhani ka treguar gatishmërinë e tij herë pas here që ti sigurojë gaz Shqipërisë.

Ambasadori i Azerbajxhanit në Shqipëri, z. Anar Huseynov, ka deklaruar vetëm pak javë më parë se Azerbajxhani është i gatshëm të sigurojë gaz për

Ambasadori i Azerbajxhanit në Shqipëri, Z. Anar Huseynov

Shqipërinë, por sikunder e cituam më lart ka nevojë për infrastrukturën e nevojshme për këtë dhe pritet vendimi përfundimtar i qeverisë shqiptare nëse do të thotë po për propozimin e Azerbajxhanit.

“Azerbajxhani është gati të furnizojë Shqipërinë me gaz. Shqipëria është pjesë e gazsjellësit TAP, por ne do të ishim shumë të kënaqur ta kishim Shqipërinë si anëtare të familjes së vendeve përfituese direkte të gazit. Nga ky këndvështrim, Azerbajxhani është i gatshëm të shqyrtojë propozimet e Shqipërisë për marrjen e gazit nga vendi ynë. Por gjithçka varet nga politika energjetike që do të ndjekë vendi juaj, varet nga prioritetet që ka Shqipëria. Mund të ulemi së bashku në bisedime për të diskutuar bashkëpunimin afatmesëm dhe afatgjatë në fushën

e energjisë për furnizimin e Shqipërisë me gaz natyror. Mesa kuptoj personalisht, zëvendësimin e Infrastrukturës dhe Energjisë, Ilir Bejtja ka vizituar Azerbajxhanin në emër të qeverisë shqiptare dhe ka marrë pjesë në një aktivitet të organizuar për gazsjellësin TAP më 4 shkurt. Ai u takua me homologët e tij nga Azerbajxhani, por siç unë kuptojeni për momentin, Shqipëria po e shqyrton këtë çështje, duke parë perspektivën e një bashkëpunimi të mundshëm me Azerbajxhanin, i cili është i hapur për bashkëpunim dhe për t’ju ofruar gaz”, tha ambasadori Huseynov në një intervistë për mediat vendase.

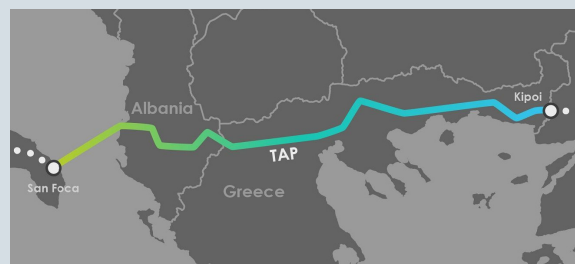
Po ashtu kujtojmë se Takimi i 8-të Ministror i Këshillit Këshillimor të Korridorit Jugor të Gazit (SGC) u mbajt në Gulistan Palace, Baku, në fillim të shkurtit të këtij viti. Shqipëria u përfaqësua nga Ilir Bejtja, zëvendësministër i Infrastrukturës dhe Energjisë në këtë takim.”TAP është një mundësi shumë e rëndësishme, duke e konsideruar gazin natyror një burim strategjik dhe shumë të rëndësishëm energjie për të mbështetur zhvillimin e ardhshëm të qëndrueshëm të vendit tonë”, tha ai.

Ndërkohë, vlen të theksohet se vetë Presidenti i Republikës së Azerbajxhanit, z. Ilham Aliyev shprehu dëshirën që Shqipëria të jetë jo vetëm një vend tranzit për projektin e gazsjellësit TAP, por edhe një vend përfitues i gazit natyror të Azerbajxhanit.

“Shpresojmë që edhe Shqipëria të jetë një vend përfitues i gazit natyror të Azerbajxhanit sapo të përfundojë rrjetin e saj të shpërndarjes së gazit”, tha Presidenti i Republikës së Azerbajxhanit në fjalën e tij.

E megjithatë përpos kësaj ftese nga qeveria e Azerbajxhanit, Shqipëria ende nuk ka marrë hapa konkrete për tu bërë pjesë e rrjetit ndërkombëtar të gazit, tashmë jo vetëm si vend tranzit por dhe si përfitues i drejtpërdrejtë të gazit.

Rreth Gazsjellësit Trans Adriatik (TAP)

TAP do të transportojë gaz natyror nga fusha gjigante e Shah Deniz II në sektorin azerbajxhanas të Detit Kaspik për në Evropë. Gazsjellësi, i gjatë afërsisht 878 km, lidhet me Gazsjellësin Trans Anatolian (TANAP) pranë kufirit turko-grek në Kipoi, përshkon Greqinë, Shqipërinë dhe Detin Adriatik, përpara se të mbërrijë në brigjet e Italisë jugore.

Gjurma e TAP-it mund të lehtësojë furnizimin me gaz në një sërë vendesh të Evropës Juglindore. Pika e hyrjes së TAP-it në tokë në Itali ofron mundësi të mëtejshme për transportin e gazit kaspik drejt disa prej tregjeve më të mëdha evropiane.

“Po jetojmë në një rend botëror në ndryshim”

Luftërat shkaktojnë kosto të tmerrshme njerëzore dhe transformojnë politikën ndërkombëtare, ndërsa Ukraina po ndryshon rendin botëror...

Po, bota po transformohet para syve tanë!

Ukraina - një vend në udhëkryqin e Evropës dhe Azisë, i cili është pak i njohur dhe shpesh i injoruar - u kthye në pikën e një rendi të ri botëror, një katalizator dhe shkas për trazira radikale. Ajo ka prodhuar një alfabet të ri gjeopolitik, duke përshkruar një të ardhme shumë të ndryshuar.

Më 24 shkurt, Putin njoftoi se kishte marrë vendimin për të nisur një “operacion special ushtarak” në Ukrainën lindore. Në fjalimin e tij para pushtimit, Putin tha se nuk kishte plane për të pushtuar territorin ukrainas dhe se ai mbështet të drejtën e popullit ukrainas për vetëvendosje. Ai tha se qëllimi i “operacionit” ishte “të mbronte njerëzit” në rajonin kryesisht rusishtfolës të Donbasit, i cili, sipas tij, “për tetë vjet tani, [kishte] përballur me poshtërimin dhe gjenocidin e kryer nga regjimi i Kievit.

Putin tha se Rusia kërkonte “çmilitarizimin dhe denazifikimin” e Ukrainës. Brenda pak minutash nga njoftimi i Putinit, u raportuan shpërthime në Kiev, Kharkiv, Odessa dhe rajonin e Donbasit. Një raport i supozuar i rrjedhur nga brenda FSB-së pretendonte se agjencia e inteligjencës nuk ishte paralajmëruar për planin e Putinit për të pushtuar Ukrainën. Menjëherë pas sulmit, Zelenskyy njoftoi futjen e ligjit ushtarak në Ukrainë. Po atë mbrëmje, ai urdhëroi një mobilizim të përgjithshëm të të gjithë meshkujve ukrainas mdis 18 dhe 60 vjeç të cilëve u ndalohej të largoheshin nga vendi. Trupat ruse hynë në Ukrainë nga veriu në Bjellorusi (në drejtim të Kievit); nga verilindja në Rusi (në drejtim të Kharkiv); nga lindja në DPR dhe Republikën Popullore të Luhanskut; dhe nga jugu në Krime. Pajisjet dhe automjetet ruse ishin të shënuara me një simbol ushtarak të bardhë Z (një shkronjë jo cirilike), që besohet të jetë një masë për të parandaluar zjarrin miqësor.

Ukraina vendosi ligjin ushtarak, tha presidenti Volodymyr Zelenskyy në një fjalim të improvizuar video që ai publikoi në Facebook. Zelenskyy tha gjithashtu se ai zhvilloi një telefonatë me presidentin amerikan Joe Biden. “Shtetet e Bashkuara tashmë kanë filluar të konsolidojnë mbështetjen ndërkombëtare”, shtoi presidenti i Ukrainës.

I konsideruar ndërkombëtarisht një akt

agresioni, pushtimi ka shkaktuar krizën më të madhe të refugjatëve në Evropë që nga Lufta e Dytë Botërore, me më shumë se 4.5 milionë ukrainas që u larguan nga vendi dhe një e katërta e popullsisë të zhvendosur.

Pushtimi shënoi një përshkallëzim të madh të Luftës Ruso-Ukrainase, e cila filloi pas Revolucionit Ukrainas të vitit 2014. Rusia më pas aneksoi Krimenë dhe separatistët e mbështetur nga Rusia kapën një pjesë të rajonit juglindor të Donbasit të Ukrainës, duke ndezur një luftë atje. Në vitin 2021, Rusia filloi një ngritje të madhe ushtarake përgjatë kufirit të saj me Ukrainën, duke grumbulluar deri në 190,000 trupa së bashku me pajisjet e tyre. Në një transmetim pak para pushtimit, presidenti rus Vladimir Putin akuzoi Ukrainën se dominohej nga neo-nazistët që persekutojnë rusët etnikë. Putin tha se Organizata e Traktatit të Atlantikut të Veriut (NATO), duke u zgjeruar drejt lindjes që nga fillimi i viteve 2000, kishte kërcënuar sigurinë e Rusisë - një pretendim i kontestuar nga NATO - dhe kërkoi që Ukraina të ndalohej nga anëtarësimi në aleancë. Shtetet e Bashkuara dhe të tjerët akuzuan Rusinë për planifikimin e sulmit ose pushtimit të Ukrainës, gjë që zyrtarët rusë e mohuan në mënyrë të përsëritur deri më 23 shkurt 2022.

Më 21 shkurt 2022, Rusia njohu Republikën Popullore të Donetskut dhe Republikën Popullore të Luhanskut, dy shtete të vetëshpallura në Donbas të kontrolluara nga separatistët pro-rusë. Të nesërmen, Këshilli i Federatës së Rusisë autorizoi përdorimin e forcës ushtarake jashtë vendit dhe trupat ruse të hapura hynë në të dy territoret. Pushtimi filloi në mëngjesin e 24 shkurtit, kur Putini njoftoi një “operacion special ushtarak” për “çmilitarizimin dhe denazifikimin” e Ukrainës. Minuta më vonë, raketa dhe sulme ajrore goditën në të gjithë Ukrainën, duke përfshirë kryeqytetin Kiev, pasuar menjëherë nga një pushtim i madh tokësor nga drejtime të shumta. Në përgjigje, presidenti ukrainas Volodymyr Zelenskyy miratoi ligjin ushtarak dhe mobilizimin e përgjithshëm.

Pushtimi është dënua gjerësisht ndërkombëtarisht. Asambleja e Përgjithshme e Kombeve të Bashkuara miratoi një rezolutë e cila e dënoi atë dhe kërkoi një tërheqje të plotë. Gjykata Ndërkombëtare e Drejtësisë urdhëroi Rusinë të pezullonte operacionet ushtarake dhe Këshilli i Evropës dëboi Rusinë. Shumë vende vendosën sanksione të reja, të cilat kanë prekur ekonominë e Rusisë dhe të botës, dhe kanë

ofruar ndihmë humanitare dhe ushtarake për Ukrainën. Protestat u zhvilluan në mbarë botën; ata në Rusi janë përballur me arrestime masive dhe rritje të censurës mediatike duke përfshirë ndalimin e termave “luftë” dhe “pushtim”. Kompani të shumta tërhoqën produktet dhe shërbimet e tyre nga Rusia dhe Bjellorusia, dhe mediat ruse të financuara nga shteti u ndaluan të transmetonin dhe u hoqën nga platformat online. Gjykata Ndërkombëtare Penale hapi një hetim mbi akuzat për krime lufte ushtarake ruse në Ukrainë.

Në muajt para pushtimit, zyrtarët rusë akuzuan Ukrainën për nxitje të tensioneve, rusofobinë dhe shtypjen e rusishtfolësve në Ukrainë. Ata gjithashtu bënë kërkesa të shumta sigurie të Ukrainës, NATO-s dhe aleatëve jo-NATO në BE. Këto veprime u përshkruan nga komentuesit dhe zyrtarët perëndimorë si përpjekje për të justifikuar luftën. Më 9 dhjetor 2021, Putin tha se “Rusofobia është hapi i parë drejt gjenocidit”.

Rusia lëshoi kërkesa për SHBA-në dhe NATO-n, duke përfshirë një marrëveshje ligjërish të detyrueshme që parandalon Ukrainën të bashkohet ndonjëherë me NATO-n dhe largimin e forcave shumëkombëshe të stacionuara në shtetet anëtare të Evropës Lindore të NATO-s. Rusia kërcënoi një përgjigje të papërcaktuar ushtarake nëse NATO vazhdon të ndjekë një “vijë agresive”. Këto kërkesa u interpretuan gjerësisht si të pazbatueshme; Anëtarët e rinj të NATO-s në Evropën Qendrore dhe Lindore i ishin bashkuar aleancës sepse popullsia e tyre gjerësisht preferonte të lëvizte drejt sigurisë dhe mundësisë ekonomike të ofruara nga NATO dhe BE, dhe qeveritë e tyre kërkuar mbrojtje nga irredentizmi rus. Kërkesa për një traktat formal që parandalonte Ukrainën të bashkohej me NATO-n u pa gjithashtu si e pazbatueshme nga zyrtarët perëndimorë, pasi do të binte nënesh me politikën e “dyerve të hapura” të traktatit, megjithëse NATO nuk tregoi dëshirë për t’u përgjigjur kërkesave të Ukrainës për t’u anëtarësuar.

Si lufta në Ukrainë po sjell lojtarë të rinj në arenën ndërkombëtare.

Recep Tayyip Erdoğan, presidenti autoritar i Turqisë dhe pushtuesi serial i Sirisë dhe Irakut, është një nga disa paqëbërës që nuk kanë gjasa të jenë. Erdogan ka blerë raketa nga Rusia, ka shitur drone në Ukrainë dhe vendi i tij i përket NATO-s. Ndoshta kjo është arsyeja pse askush nuk i beson atij. Bisedimet e nivelit të

lartë javën e kaluar në Turqi ishin një stërvitje ruse për humbje kohe. Por duke i pritur ato, Erdogan shpreson për një nxitje përpara zgjedhjeve të vështira vitin e ardhshëm.

Emmanuel Macron i Francës duket se i ka shtuar një shtysë kritike ofertës së tij për rizgjedhje presidenciale përmes përpjekjeve të tij të vazhdueshme për të mbajtur Putinin të angazhuar në një lloj dialogu.

Kancelari Gjermanisë, Olaf Scholz tronditi miqtë dhe armiqtë menjëherë pas pushtimit duke pezulluar gazsjellësin shumë të çmuar Nord Stream 2 nga Rusia dhe duke krijuar një fond prej 85 miliardë paund për të rritur forcat e armatosura të vendit. Për herë të parë që nga epoka naziste, Gjermania ka filluar të riarmatoset - dhe Evropa brohoriti. E jashtëzakonshme.

Izraeli i ka zhgënjyer miqtë e tij me sulmin e tij pushtues, i justifikuar në dukje nga nevoja për të mbajtur marrëdhëniet me Rusinë në Siri. Por qeveria e saj e djathtë do të jetë e lumtur nëse lufta prish marrëveshjen e ringjallur bërthamore të propozuar nga perëndimi me Iranin, ndaj së cilës Putini gjithnjë mashtrohet ka ngritur papritur kundërshtime të reja.

Boris Johnson, kryeministri i Britanisë, ishte në qender të kritikave për festime të paligjshme në Downing Street në shkelje të rregullave të bllokimit të Covid. Por lufta, duke e lejuar atë të luajë një burrë shteti ndërkombëtar, ka dhënë një frymë të re të jetës politike - tani për tani.

Deklaratat e Bidenit: "Putin nuk mund të qëndrojë në pushtet", rrezikon bisedimet e paqes.

Kohët e fundit, Biden ka bërë vazhdimisht

sulme dhe ofendime personale ndaj homologut të tij rus. Më 26 mars, gjatë vizitës së tij në Varshavë, ai pretendoi se "njeriu [Putini] nuk mund të qëndrojë në pushtet".

"Për hir të Zotit, ky njeri nuk mund të qëndrojë në pushtet", deklaroi presidenti amerikan Joe Biden më 26 mars gjatë fjalimit të tij në Varshavë të Polonisë.

A kërkoi presidenti amerikan largimin e presidentit rus?

Administrata e Biden-it është përpjekur të tërhiqet nga komentet e Biden-it. Menjëherë pas fjalimit, raportoi një zyrtar të Shtëpisë së Bardhë duke pretenduar se Biden nuk po bënte thirrje për largimin e Vladimir Putinit, por përkundrazi thoshte se "Putinit nuk mund të lejohet të ushtrojë pushtet mbi fqinjët e tij ose rajonin". Sekretari amerikan i Shtetit Antony Blinken tha në një konferencë për shtyp se "ne nuk kemi një strategji të ndryshimit të regjimit në Rusi apo askund tjetër". Dhe vetë Biden mohoi se ai po bënte thirrje për ndryshimin e regjimit kur iu bë pyetja një ditë pas fjalimit të tij.

Një numër politikanësh perëndimorë, përfshirë presidentin francez Emmanuel Macron, në thelb u distancuan nga komentet e Biden. Komisioni Evropian ka deklaruar se BE-ja nuk po kërkon të sjellë një ndryshim në udhëheqjen e Rusisë. Sekretari i Përgjithshëm i OKB-së Antonio Guterres, duke komentuar fjalët e presidentit amerikan, bëri thirrje për shmangien e veprimeve dhe retorikës rreth Ukrainës që çojnë në përshkallëzim. Gazeta britanike Times sugjeroi se këto komente të liderit amerikan mund të jenë gafa më e madhe që ai ka bërë në më shumë se gjysmë

shekulli të karrierës së tij politike.

Fyerjet personale të presidentit amerikan Joe Biden ndaj homologut të tij rus Vladimir Putin kanë një ndikim negativ në marrëdhëniet mes dy vendeve, por "dialogu midis Moskës dhe Uashingtonit është i domosdoshëm në çdo rast, është në interes të gjithë botës", theksonte zëdhënësi i Kremlinit, Dmitry Peskov.

Shtetet e Bashkuara kanë një histori të arritjes së qëllimeve të tyre gjeopolitike duke hequr liderët kundërshtarë nga pushteti. Ajo e ka bërë këtë në shumë forma përmes mjeteve të ndryshme - ndonjëherë duke futur operatorë të fshehtë të inteligjencës në vend për të nxitur grusht shteti, ndonjëherë duke dërguar ndihmë materiale partive opozitare dhe ndonjëherë duke ofruar mbështetje retorike për ato që Shtetet e Bashkuara mendojnë se aspirojnë për amerikanët versionin e "lirisë", mendojnë analistët, ndaj ajo që shqiptoi Biden jo vetëm rrezikoi negociatat por në një të ardhme mund të përdoret si justifikim i Presidentit rus për përshkallëzimin e luftës.

Sanksionet perendimore

Përgjigja shumëkombëshe ndaj pushtimit rus të Ukrainës ka treguar se rënia e rendit global të bazuar në rregulla të pasluftës mund të mos jetë e pashmangshme. Një muaj më parë, askush nuk parashikoi se Gjermania do të kthente hezitimin ushtarak prej dekadash dhe do të derdhte 100 miliardë euro në buxhetin e saj të mbrojtjes, ose se Zvicra do të ngrinte asetet e oligarkëve rusë, ose se YouTube, Kupa Botërore e futbollit dhe kompanitë globale të energjisë do të shkurtonin të gjitha lidhjet me Rusinë.

Sanksionet janë gjoba të vendosura nga një vend ndaj një vendi tjetër për të ndaluar këtë të fundit të veprë në mënyrë agresive ose për të thyer ligjin ndërkombëtar. Në këtë rast, sanksionet që i nënshtrohet Rusisë janë më të rëndat ndër ato që janë aplikuar deri më tani ndaj Moskës dhe një numër i madh vendesh i kanë vendosur ato. Po përmendim disa prej tyre:

-Ndalimi i eksportit të mallrave me përdorim të dyfishtë (civil dhe ushtarak), përfshirë pjesët rezervë për automjete të vendosura nga BE, SHBA dhe Britania e Madhe;

-Ndalimi i fluturimeve të të gjitha kompanive ruse në hapësirën ajrore të BE-së, SHBA-së dhe Britanisë së Madhe (që ndaloj edhe charterët privatë të dhënë me qira nga Rusia);

-BE, SHBA dhe Britania e Madhe aplikuan sanksione ndaj më shumë se 1000 individëve dhe kompanive të përcaktuara përgjithësisht si oligarkë, të konsideruar si bashkëpunëtorë të ngushtë të Kremlinit; pronat që i përkisnin presidentit Vladimir Putin dhe ministrit të Punëve të Jashtme Serghei Lavrov u ngrinë;

-SHBA ndaloi importet e naftës dhe gazit nga Rusia, ndërsa Britania e Madhe do të ndërprerë importin e naftës ruse deri në fund të vitit 2022; BE-ja deklaroi se do të kalojë në burime alternative të energjisë dhe do të bëhet e pavarur nga energjia që furnizon Rusia para vitit 2030. Gjatë vizitës së fundit të presidentit Joseph Biden në Evropë, është rënë dakord që SHBA të furnizojë rreth 50 miliardë metra kub gaz të lëngshëm për BE-ja;

-Gjermania pezulloj për momentin formalitetet për komisionimin e Rrjedhës së Veriut 2; Ndër sanksionet financiare përmendim ngrirjen e asetëve të Bankës Qendrore të Rusisë në vlerën 630 miliardë dollarë, hap që shkaktoi zhvlerësimin e rublës me 22% që nga fillimi i vitit 2022, rritje të çmimeve të mallrave të importuara dhe një inflacion prej 14%;

Disa banka ruse u përjashtuan nga sistemi financiar ndërkombëtar SWIFT.

Presidenti Putin deklaroi se kombet armiqësore do të detyrohen të paguajnë për importet e gazit nga Rusia në rubla, në mënyrë që të ndihmojnë në rimëkëmbjen e monedhës kombëtare.

Negociatat e paqes mes Rusisë dhe Ukrainës

Raundi i parë (28 shkurt)

Raundi i parë i bisedimeve filloi më 28 shkurt, pranë kufirit me Bjellorusinë. Zyra e presidentit ukrainas tha se qëllimet kryesore ishin thirrja për një armëpushim të menjëhershëm dhe për tërheqjen e trupave ruse nga Ukraina. Ai përfundoi pa marrëveshje të menjëhershme.

Raundi i dytë (3 mars)

Më 3 mars filloi raundi i dytë i bisedimeve të paqes. Të dyja palët ranë dakord për hapjen e korridoreve humanitare për evakuimin e civilëve. Kërkesat e Rusisë ishin njohja nga Ukraina e Krimesë

së pushtuar nga Rusia, pavarësia për Luhanskun dhe Donetsk të kontrolluara nga separatistët dhe "demilitarizimi" dhe "denazifikimi". Ministri i Jashtëm ukrainas Dmytro Kuleba deklaroi se ndërsa vendi i tij ishte gati për rifillimin e bisedimeve, kërkesat e Rusisë nuk kishin ndryshuar

Raundi i tretë (7 mars)

Një raund i tretë negociatash filloi më 7 mars, mes luftimeve dhe bombardimeve të vazhdueshme. Edhe pse një marrëveshje nuk ishte arritur ende, negociatori ukrainas dhe këshilltari i presidentit Mykhailo Podoliak shkroi në Twitter se "kishte disa ndryshime të vogla pozitive në lidhje me logjistikën e korridoreve humanitare".

Forumi i Diplomacisë së Antalisë (10 mars)

Më 10 mars, Ministrat e Jashtëm rusë Sergei Lavrov dhe Dmytro Kuleba u takuan për bisedime në Antalia, Turqi me Ministrin e Jashtëm turk Mevlüt Çavuşoğlu si ndërmjetës, në kontaktin e parë të nivelit të lartë midis dy palëve që nga fillimi i pushtimit. Ukraina ishte përpjekur të negocionte një armëpushim 24-orësh për të ofruar ndihmë dhe evakuim për civilët, veçanërisht në Mariupol. Pas dy orësh bisedime, nuk u arrit asnjë marrëveshje. Sulmet ajrore në qytetin port vazhduan.

Raundi i katërt (14-17 mars)

Një raund i katërt negociatash filloi më 14 mars nëpërmjet videokonferencës. Bisedimet zgjatën disa orë dhe përfunduan pa ndonjë përparim. Të dy palët rifilluan bisedimet më 15 mars, pas së cilës Volodymyr Zelenskyy i përshkroi bisedimet si fillimin e "dukjes më realiste".

Të dyja palët rifilluan përsëri bisedimet më 16 mars. Më vonë atë ditë, Financial Times raportoi se një plan prej 15 pikash, i diskutuar fillimisht më 14 mars, i negociuar me rusët, po identifikohet nga Zelenskyy si

më realist për përfundimin e luftës. Pas ditës së katërt të bisedimeve më 17 mars, Rusia tha se një marrëveshje nuk ishte arritur. Pas bisedimeve, Ministri i Jashtëm francez Jean-Yves Le Drian paralajmëroi se Rusia vetëm "po pretendonte të negocionte", në përputhje me një strategji që ajo ka përdorur diku tjetër.

Më 20 mars, Ministri i Jashtëm i Turqisë, Mevlüt Çavuşoğlu, ndërmjetësues i bisedimeve, i përshkroi ato si "duke bërë përparim". Duke iu referuar rolit të tij si "ndërmjetës dhe lehtësues i ndershtëm", ai dha pak detaje të tjera.

Pas fjalimit të tij në parlamentin izraelit, Zelenskyy tha se Izraeli po përpiqet gjithashtu të inkurajojë bisedimet e paqes.

Raundi i pestë (21 mars)

Raundi i pestë i bisedimeve, më 21 mars, nuk arriti të arrijë një përparim. Zelenskyy bëri thirrje për bisedime të drejtpërdrejta me Putinin për t'i dhënë fund luftës. Sergei Lavrov tha se bisedimet e drejtpërdrejta midis dy presidentëve do të zhvillohen vetëm pasi të dyja palët të jenë më afër arritjes së një zgjidhjeje.

Rinovimi i bisedimeve 29-30 mars

Më 28 mars, Zelenskyy konfirmoi se një rinovim i bisedimeve të paqes me Rusinë do të fillonte në Stamboll më 29 mars, me synimin për të diskutuar neutralitetin ukrainas, së bashku me mohimin e çdo pretendimi për anëtarësimin e Ukrainës në NATO në të ardhmen. Më 29 mars, kryeministrja e Estonisë, Kaja Kallas, tregoi në marrëveshje me ministrin francez Le Drian se çdo ofertë ruse për negociata paqësore rreth Ukrainës, ose tërheqje nga Kiev, duhet të konsiderohet me skepticizëm diplomatik, bazuar në një histori të pabesueshmërisë ruse në të ngjashme negociatat e paqes me vendet e tjera.

© Argumentum

Ndikimi i konfliktit Rusi-Ukrainë në aktivitetin e aviacionit civil

Nga Redion Luli*

S

Sektori i aviacionit civil ishte ende duke u rikuperuar nga pasojat që solli pandemia e Covid-19, kur u gjend përballë sfidave të shumta lidhur me konfliktin Rusi-Ukrainë. Situata në Ukrainë dhe sanksionet e vendosura ndaj Rusisë kanë sjellë me vete vështirësi të panumërta për industrinë e aviacionit civil.

Që nga fillimi i konfliktit, hapësira ajrore e Ukrainës u mbyll për aviacionin civil. Agjencia e Sigurisë së Aviacionit e Bashkimit Evropian, ose EASA, ka paralajmëruar se avionët civilë që fluturojnë pranë kufirit me Ukrainën përballen me një "rrezik të lartë". Ekziston rreziku i shënjestrimit të qëllimshëm nga sistemet raketore të mbrojtjes anti-ajrore dhe i identifikimit jo të saktë të avionëve civilë.

Nga ana tjetër, BE-ja, Kanadaja, Britania e Madhe, SHBA-të dhe vende të tjera kanë ndaluar fluturimet e avionëve rusë në hapësirën e tyre ajrore. Rusia është kundërpërgjigjur duke ndaluar fluturimet e avionëve civilë të vendeve "jomiqësore" në qiellin e saj.

Edhe Republika e Shqipërisë në ditën e tretë të konfliktit të armatosur në Ukrainë mori vendimin për mbylljen e hapësirës ajrore të Shqipërisë për avionët rusë. Hapësira ajrore e Republikës së Shqipërisë do të jetë e mbyllur për të gjithë operatorët ajrorë rusë apo çdo avion të regjistruar në Rusi, me përjashtim të rasteve kur të tilla fluturime kryen për arsye emergjence, qëllime humanitare, mjekësore apo nevoja ndërshtetërore.

Pas nisjes së ofensivës ushtarake nga ana e Federatës Ruse në Ukrainë (sipas palës ruse - operacioni special ushtarak në Ukrainë), BE-ja në kuadër të sanksioneve ndaj Rusisë miratoi Rregulloren 2022/328 më 25 shkurt 2022. Sipas pikës 1 të nenit 3c të kësaj rregulloreje, ndalohet shitja, furnizimi, transferimi ose eksportimi, drejtpërdrejt ose në mënyrë indirekte, i mallrave dhe teknologjisë së përshtatshme për përdorim në aviacion ose industrinë hapësinore, siç renditen në shtojcën XI [shtojca XI thjesht liston "avionët, anijet kozmike dhe komponentët e tyre"], me origjinë ose jo nga Bashkimi Evropian, me destinacion - personat fizikë ose juridikë, subjektet ose organet shtetërore në Rusi ose për përdorim në Rusi. Neni 3c i Rregullores 2022/328 përfshin gjithashtu ndalimet për riparimin, inspektimin e një avioni ose komponentëve të tij (me përjashtim të kontrolleve para fluturimit) dhe ofrimin e asistencës teknike, shërbimeve të ndërmjetësimit ose asistencës financiare referuar avionëve për çdo person fizik ose juridik, ose subjekt ose organ në Rusi ose për përdorim në Rusi. Duhet theksuar se të gjithë avionët e flotës ajrore civile ruse janë pjesërisht ose plotësisht të varur nga pjesët e këmbimit të importuara.

Sanksionet e BE-së detyrojnë gjithashtu qiradhënësit të kërkojnë kthimin e avionëve të marrë me qira nga kompanitë ajrore ruse, që përbëjnë deri në 70% të të gjithë flotës ajrore civile ruse. Sipas llogaritjeve të kompanisë analitike Cirium, nga 980 avionë, 777 janë marrë me qira, 515 prej tyre janë pronë e kompanive të huaja. Agjencia Federale e Transportit Ajror të Rusisë u ka bërë thirrje kompanive ajrore ruse me avionë të marrë me qira që të pezullojnë fluturimet ndërkombëtare. Kompanitë ajrore S7 dhe Aeroflot e kanë respektuar këtë rekomandim, ndërsa kompanitë e tjera ruse të transportit civil ajror vazhdojnë të marrin turistë rusë nga jashtë vendit dhe ndonjëherë përballen me probleme - për shembull, më 6 mars, një avion i "Ural Airlines" nuk mundi të ngrihej nga aeroporti egjiptian i Sharm el-Sheikh pas kërkesës së kompanisë qiradhënëse për sekuestrimin e avionit.

Pasojë e pashmangshme e sanksioneve për aviacionin civil në Rusi do të jetë ulja e sigurisë së fluturimeve. Fluturimet e sigurta të avionëve civilë mund të garantohen vetëm nëpërmjet furnizimit të pandërprerë me pjesë këmbimi origjinale, mirëmbajtjen cilësore të avionëve dhe punën e vazhdueshme me dokumentacionin e hartuar nga kompania prodhuese e avionëve, i cili përditësohet vazhdimisht. Të gjithë opsionet e tjerë - përdorimi i dokumentacionit tjetër, përdorimi i pjesëve të tjera rezervë jo-origjinale - në çdo rast zvogëlojnë sigurinë e fluturimeve. Aktualisht, pjesa më e madhe e avionëve të përdorur nga transportuesit ajrorë rusë prodhohen nga dy kompani të huaja - Boeing-u amerikan dhe Airbus-i evropian. Ndalimi i furnizimit me pjesë këmbimi të këtyre avionëve do të thotë se ata nuk mund të riparohen dhe mirëmbahen në kohë. Furnizimi me pjesë këmbimi nga vendet që nuk kanë vendosur sanksione kundër Rusisë është gjithashtu ende në pikëpyetje. Më 10 mars, thuhet se Kina refuzoi të furnizonte me pjesë këmbimi avionët rusë. Agjencia Federale e Transportit Ajror të Rusisë ka deklaruar se do të diskutohet me Turqinë dhe Indinë mundësia e furnizimit me pjesë këmbimi të avionëve të kompanive ajrore ruse.

Sanksionet e ndërsjella dhe kufizimet ajrore kanë tronditur sektorin e aviacionit civil, duke çuar në anulimin ose ndryshimin e itinerarëve të fluturimeve, rritjen e çmimeve të biletave, koston më të larta të karburantit dhe problemet lidhur me furnizimin me titan.

Kombinimi i sanksioneve dhe kufizimeve ajrore ka detyruar disa kompani ajrore të pezullojnë ose të ndryshojnë korridoret ajrore për realizimin e fluturimeve të tyre. Kompania kryesore ajrore e Rusisë, Aeroflot, ka njoftuar se po ndalon të gjitha fluturimet e saj ndërkombëtare, përveç atyre në Bjellorisi, ndërsa kompania e dytë më e madhe e vendit, S7, ka pezulluar gjithashtu fluturimet e saj ndërkombëtare.

Avionët e linjave ajrore jo-ruse duhet të bëjnë devijime për të shmangur fluturimin nëpërmjet hapësirës ajrore ruse, duke detyruar disa kompani europiane të transportit ajror të anulojnë fluturimet e tyre drejt Azisë. Fluturimet në hapësirën ajrore ruse janë të rëndësishme për shumë prej transportuesve aziatikë për itineraret që ata mbulojnë drejt Europës Perëndimore, veçanërisht për linjat ajrore nga Azia Verilindore. Duhet më shumë karburant dhe kohë për të ndryshuar korridoret ajrore dhe shmangia e hapësirës ajrore ruse do të shtojë deri në 6% kohën e fluturimit për shumë itinerare ajrore standarte midis Azisë dhe Europës. Për një fluturim nga Parisi në Tokio, shmangia e hapësirës ajrore ruse shton më shumë se 1000 milje distancë dhe 150 minuta kohë fluturimi, sipas Eurocontrol - Agjencisë europiane të trafikut ajror.

Hulumtimi i kryer nga GlobalData thotë se "rritja e kostove të karburantit do të ndikojë në përfitimin ekonomik të kompanive ajrore, të cilat janë ende duke u rikuperuar pas rënies së kërkesës si rezultat i pandemisë së Covid-19". E thënë më thjesht, hapësira ajrore e mbyllur nënkupton kohë më të gjatë fluturimi, më shumë karburant, më shumë orë fluturimi për pilotët, kosto më të larta dhe rrjedhimisht tarifa më të larta.

Anulimi i fluturimeve, itinerarët më të gjatë, kostoja më e lartë e karburantit dhe rritja e inflacionit janë vetëm disa nga arsyet e rritjes së çmimit të biletave të transportit ajror. Në fakt, të dhënat nga Google Flights tregojnë se çmimet e fluturimeve jashtë Rusisë po rriten pas sanksioneve. Si rezultat, rusët që kërkojnë të udhëtojnë në Europë përballen me çmime shprehësit të papërbalueshme të biletave. Kjo do të sjellë një dëm ekonomik edhe për ato destinacione që cilësohen si të preferuara nga turistët rusë.

Konflikti Rusi-Ukrainë po ngre gjithashtu shqetësime për një mungesë të mundshme të furnizimit me titan. Në hulumtimin e GlobalData thuhet se "titani është një metal kyç që përdoret për prodhimin e avionëve". Ukraina dhe Rusia janë ndër prodhuesit kryesorë të titanit dhe konflikti i gjatë mund të ndikojë në furnizimin me titan në të ardhmen e afërt.

Paparashikueshmëria e situatës në Ukrainë dhe paqartësia e kohëzgjatjes së konfliktit përbën një problem të madh për aeroportet. Industria e aviacionit civil do të duhet përsëri "të marrë frymë thelle" dhe të përgatitet për hartimin e strategjive që do të garantojnë mbijetesën e saj.

***Autori: Ph.D. Redion Luli - Ekspert i së Drejtës Ndërkombëtare Publike, lektor në Universitetin Mesdhetar të Shqipërisë**

Ekskluzivisht te ARGUMENTUM, pikat mbi "i" për ngjarjet madhore lidhur me agresionin rus ndaj Ukrainës vetëm me 1000 fjalë nga diplomati dhe analisti i njohur DR. Jorgji KOTE

Biden Betonon Bashkimin! Perëndimi "Perëndon" Putinin!

REALPOLITIK "FLASH"
NR. 42, 15 – 31 MARS 2022

Nga DR. Jorgji KOTE

1. Biden Betonon Bashkimin Perëndimor! Po, kjo mund të thuhet me gojën "PLOT" pas tri samiteve të zhvilluara në Bruksel më 25 Mars – G-7, BE-së dhe NATO-s. Me praninë fizike të Presidentit Joe Biden dhe mesazhet e tij tashmë të njohura. Çfarë kontrasti i dukshëm me 5 vite më parë kur erdhi në Bruksel paraardhësi i tij Trump! Nën leadershipin amerikan, Perëndimi është ribashkuar si asnjëherë në këto 30 vite e fundit. Me unitet dhe vendosmëri të palëkundur për të mbrojtur me çdo kusht dhe çmim vlerat dhe parimet themelore demokratike! Ndaj përmendet me ironi se Putini me këtë agresion absurd "i bëri nder" Perëndimit, i cili po nxjerr shumë mësim nga pësimet lidhur me qëndrimet ndaj Rusisë. Tani Putini po e sheh qartë gabimin e tij strategjik kur mendoi të shfrytëzonte dhe shtonte përçarjet brenda Aleancës në Ukrainë. Mirëpo, siç thotë populi, kush "mbjell erë, do të korri furtunë"

2. Perëndimi "Perëndon" Putinin! Kjo është rrjedhoja e madhe historike e unitetit të Perëndimit përballë 10 gabimeve strategjike të Putinit, të përmendura më parë në këtë rubrikë. Duke iu përgjigjur Rusisë me një katalog dhe "arsenal" masash dhe sanksionesh të papara ndonjëherë që do t'i "kallin datën Rusisë". Plot 600 sanksione po zbatohen tashmë ndaj saj, njera më e rëndë se tjetra nga 60 pas vitit 2014. Të mos harrojmë se efektet e tyre ndonëse kanë filluar, do të ndihen pak më vonë dhe më shumë në jetën e përditshme. Ndaj, me të drejtë Presidenti Biden thase "Putini nuk e di se çfarë e pret!" Në fakt, "Ylli" i Putinit ka filluar perëndimin

e vet; i izoluar ndërkombëtarisht, i përjashtuar nga KiE-ja, me shumë gjasa dhe nga G-20, i dënuar nga Rezoluta e Asamblesë së Përgjithshme të OKB-së me 141 vota, rekord historik dhe nga GjND në Hagë, i shoqëruar me protesta të fuqishme kudo në botë e kështu me radhë. E çfarë duhet më për perëndimin e tij dhe të ushtrisë ruse që po çmizizohet dita ditë në Ukrainë, përballë guximit dhe heroizmit të gjithë popullit dhe ushtrisë së saj dhe solidaritetit të paparë ndërkombëtar me Ukrainën?

3. "Fitore si e Pirros?" Atëhere Rusisë dhe Putinit i mbetet vetëm një fitore e mundshme ushtarake, falë supremacisë në numër dhe armatime kundrejt Ukrainës. Por dhe aty i "ka ngecur sharra në gozhdë" Dëshit të kapte Kievin, duke u larguar "me bisht ndër shalë" prej tij, hasi në një rezistencë me humbje të mëdha në qytetet dhe rajone të tjera, iu vranë 8 komandantë të lartë të ushtrisë, probleme të shumta me furnizimet me karburant, municion dhe ushqim, mungesë motivimie ushtrisë në luftë me moralin të rënë për tokë, etj. Tashmë po riorganizohet dhe rigrupohet mesa duket me synimin për ta ndarë Ukrainën në dy pjesë, mbasi pushtimi i tërë i saj dështoi si aventurë e rrezikshme e paralajmëruar. Për pasojë, sido që të ndodhë, dhe siç "duken bathët", dhe në aspektin ushtarak, në rastin më të mirë për Rusinë mund të bëhet fjalë vetëm për një "fitore si e Pirros"

4. Plot Ndërmjetësues, Pak Ndërmjetësim me dialogun Prishtinë – Beograd që ka mbetur në vend numëro për muaj të tërë. Vetëm fjalë, pohime, premtime, por shumë pak lëvizje. E kundërta ka ndodhur me të dërguarit ndërkombëtarë në Ballkanin Perëndimor dhe për këtë dialog. Lajçak-ut të BE-së dhe dhe Escobar-it të SHBA-ve, u janë shtuar të dërguarit e posaçëm nga Gjermania dhe Britania e Madhe; madje, ditët e fundit, Asambleja Parlamentare e Këshillit

të Europës (KiE) caktoi dhe ajo të dërguarën e saj, ish kryediplomatën e njohur, Dhora Bakoyanis, pra një ekip me 5 ndërmjetësues, tri prej të cilëve nga vende që nuk e njohin Kosovën! Përpara një viti, në këtë rubrikë, kur ishte paralajmëruar caktimi i ndërmjetësuesve të tjerë veç BE-së, patëm përmendur proverbin tonë të njohur "shumë mami e nxjerrin fëmijën çyryk" Mirëpo, mesa duket "fëmija" është ende larg lindjes, le pastaj "gjinia dhe shëndeti" i tij. Ja pse është momenti që pa qenë nevoja për emisarë të tjerë, BE dhe SHBA-të, si 2 aktorët kryesorë të ulen këmbëkryq, të përcaktojnë një axhendë përfundimtare, të shtojnë trysinë ndaj të dyja palëve, ama jo sipas parimit "njëri i nënës dhe tjetri i njerks" dhe të vijnë me intensitet dialogun. Ndryshe, ndërmjetësuesit do të shkojnë dhe vijnë, mund dhe të ndërrohen, por do të përsëritet e njehta histori e 11 viteve të shkuara, sërish duke iu referuar një fjalë të urtë "me fjalë të mira dhe gurë në trastë" Agresioni rus ndaj Ukrainës dhe sfida e tij ndaj Perëndimit në përgjithësi është kushttrim i fuqishëm për rezultate praktike dhe jo vetëm "ec e jake" diplomatike boshe.

5. Dilentatizëm Diplomatik E kemi fjalën për kërkesën zyrtare të Kosovës për t'u pranuar në NATO, madje dhe në BE, për shkak të rrezikut rus. Kjo kërkesë u hodh poshtë menjëherë me gjuhë diplomatike nga NATO, diçka e kuptueshme. Ok, secili vend dhe diplomacia e tij duhet të përfitojnë nga situatat, ama brenda mundësive, pa krijuar boomerang dhe nëpërmjet kanaleve diskrete diplomatike. Sepse "edhe bufi e di" se antarësimi i Kosovës në NATO mbetet i pamundur mbasi 5 vende antare të saj nuk e njohin atë dhe veç Greqisë, nuk po japin asnjë lloj shenje. Kësisoj, do të ishte më mirë të bisedohej me këto vende në konfidencë, pa e bërë publike, duke nxitur kësioj xhelozinë e Beogradit e të Moskës dhe "gëzimin" e tyre për përgjigjen negative. Për fat të keq, këtë dilentatizëm diplomatik Kosova e ka shfaqur disa herë gjatë aplikimeve për antarësim në UNESCO dhe INTERPOL, ku ka shfaqur kryesisht inat, por pa takat.

E tillë është pak a shumë dhe kërkesa e përsëritur e artikuluar nga Ministri Xhaçka disa ditë më parë në Nju Jork për çeljen e negociatave tona me BE-në. Kur dihet se nuk është Brukseli, por Sofja që e ka bllokuar. Atëhere, në vend të bësh zhurmë të panevoshme në "Pallatin e Kristaltë", ku nuk ta veshin njeri për negociatat apo ca më keq akoma t'i japësh mend BE-së, më mirë "hidhu një vrap" në Sofje e Shkup dhe fol me të dyja palët; duke u rikujtuar të shpejtojnë marrëveshjen mes tyre deri në Qershor, sepse po e pësojmë dhe ne prej tyre.

Nga DR. Jorgji KOTE

Putini minoi diplomacinë më të madhe parandaluese të zhvilluar nga Aleanca Perendimore në 30 vitet e fundit! Nuk mbeti lider dhe ministër i jashtëm i vendeve të mëdha pa shkuar në Moskë, pa u takuar gjatë dhe folur në telefon me Putinin dhe Lavrovin, veç forumeve dhe samiteve të shumta. Padyshim ndër rastet më të spikatura të "diplomacisë së krizës, me "ec e jake" të shumta dhe "diplomacinë e telefonit" të minutave të fundit. Mirëpo, Putini i injoroi të gjitha. Për herë të parë nga viti 1991 Rusia nuk u përfaqësua as në Konferencën Ndërkombëtare të Sigurisë në Munihi më 20 Shkurt. Për pasojë, diplomacia parandaluese dështoi, sepse e minoi Rusia. Sepse, nuk ka diplomaci në botë, sado e aftë të jetë, që të ketë sukses në demarshet e saj kur mungon vullneti real i palës tjetër. Ca më keq kur kjo e fundit e përdor diplomacinë "për të larë gojën" si "gjethe fiku", për të fituar kohë dhe fshehur synimet e vërteta.

Forca e të drejtës mbi të drejtën e forcës ka dalë në pah në krye të axhendës së marrëdhënieve ndërkombëtare. Në 75 vitet e fundit, me krijimin e sistemit shumëpalësh në marrëdhëniet ndërkombëtare, të OKB-së dhe organizatave të tjera të rëndësishme iu dha fund ose u kufizua ndjeshëm përdorimi i të drejtës së forcës, që ka mbizotëruar në periudhat e ekuilibrit të fuqive përpara Luftës së II Botërore; kur më i forti përdorte forcën politike, ekonomike dhe ushtarake ndaj më të dobët, jashtë çdo rregulli dhe ligji ndërkombëtar. Mungesa e paqes, sigurisë, luftrat dhe konfliktet e përgjakshme e kanë patur burimin pikërisht te abuzimi me të drejtën e forcës nga vende të mëdha; mirëpo ekuilibrat e fuqive ndryshojnë vazhdimisht, duke venë në rrezik përhërë çdo perspektivë paqeje dhe begatie. Ndaj, në vend të saj, në 75 vitet e fundit është aplikuar kryesisht "forca e të drejtës ndërkombëtare" duke i zgjidhur mosmarrëveshjet dhe konfliktet në rrugë paqësore, me korale diplomatike dhe arbitrazh ndërkombëtar, por jo me dhunë dhe armë. "Forca e të drejtës" garantohet nga Karta Universale e OKB-së dhe një numër traktatesh të njohura ndërkombëtare që sigurojnë sovranitetin dhe integritetin territorial të një vendi, respektimin e të drejtave të njeriut, etj. Rusia pretendon pa asnjë bazë se Perëndimi ka shkelur të drejtën ndërkombëtare me ndërhyrjet e tij ushtarake në Kosovë, Libi, Siri, Irak e gjetkë. Edhe pse situata atje nuk ka fare të krahasuar me Ukrainën, sepse në ato vende, sidomos në Kosovë kishte genocid dhe krime kundër njerëzimit, Rusia, ca më tepër si antare e përhershme e KS të OKB-së mund të kishte depozituar ankesat e saj në forumet dhe institucionet e duhura ndaj demokracisë së saj! Për hir të së vërtetës, Rusia ka qenë selektive lidhur me të drejtën ndërkombëtare, duke iu referuar asaj kur i interesonte e duke e injoruar dhe me armë kur i "prishte humorin gjeopolitik".

Putini minoi diplomacinë! Forca e të drejtës mbi të drejtën e forcës! 10 Kalkulime të gabuara gjeopolitike!

10 kalkulime të gabuara gjeopolitike me kosto të pallogaritshme për Ukrainën, Europën por më shumë dhe vetë Rusinë ka bërë Putini në rastin e agresionit ndaj Ukrainës; brenda dhe jashtë, për sot e për nesër. Gabimet e tij janë të tilla që të kujtojnë Bonapartin, i cili pas invazionit në Spanjë po shfaqësohej te Talland se nuk kishte kryer krim; mirëpo ky i fundit i dha me shumë shqetësim përgjigjen emblematike "Jo, Madhëri, më keq akoma, ju keni bërë një gabim".

Siç e tha me pathos Presidenti amerikan Joe Biden në fjalën e tij më 1 Mars në Kongresin amerikan, "Putini gaboi rëndë, ai nuk e di se çfarë e pret, ne jemi gati, ne jemi të bashkuar" Gabimi i madh është se Putin i besoi shumë fërkimeve, problemeve dhe mungesës së kohezionit për aspekte të ndryshme të njohura brenda Aleancës Perendimore, si pasojë dhe e krizave të shumta që ajo ka kaluar, etj. Mirëpo, kush e njeh historinë e Perëndimit e kupton shpejt se pavarësisht nga ndarjet dhe debatet si vende demokratike dhe përplasja e interesave, kur vjen puna për të mbrojtur vlerat dhe parimet themelore ai bëhet bashkë; madje, krizat i bëjnë dhe më të fortë vendet e Aleancës, siç po ndodh dhe tani. Kur NATO dhe BE kanë ndërmarrë lëvizje dhe veprime madhore të paimagjinueshme disa muaj më parë.

Gabimi tjetër është nënvlefësimi i shkallës së sanksioneve, duke menduar se ato mund të përballohen nga Moska si deri tani. Mirëpo, ai nuk kishte llogaritur se këto sanksione do të ishin aq të ashpra, sa shumë shpejt

mund t'i bëjnë gjëmën Rusisë; Putin nuk kishte llogaritur as shumëllojshmërinë e tyre të madhe, të papara ndonjëherë, në çdo fushë, duke përfshirë kufizimet/ përjashtimin nga sistemi ndërkombëtar i pagesave "SWIFT" një "bombë atomike financiare" Gabimi tjetër është nënvlefësimi i solidaritetit ndërkombëtar pa dallim dhe mbështetja e institucioneve perendimore ndaj Ukrainës. Në të gjitha format, nga veshjet, ushqimet, strehimi, armatime e deri te miliarda Euro ndihma financiare!

Gabimi tjetër i radhës është vlerësimi i nxituar i qëndrimeve dhe pritshmërive nga ndonjë vend i madh si Gjermania, ku ka jo pak të ashtuqajtur "Putin Verstehers" ose lobe ruse. Mirëpo, më 27 Shkurt, Bundestagu gjerman bëri "revolucion" në politikën e jashtme gjermane, duke hequr dorë nga pacifizmi, duke vendosur dërgimin e armëve në Ukrainë dhe duke lançuar masa të shumta për forcimin e kapaciteteve mbrojtëse. Mbi të gjitha, Berlioni hoqi dorë nga venia në funksionim e Gazsjellësit gjigand "Nord Stream" me Rusinë.

Putini nënvlefësoi forcën e madhe morale dhe ushtarake të popullit trim ukrainas, i cili po shfaq më të mirën e vet. Harroi se Ukraina 2022 ka bërë shumë përpara krahasuar me atë të vitit 2014 dhe në fushën ushtarake. "Blitzi" ushtarak rus dështoi dhe pavarësisht nga dinamika e ngjarjeve, Rusia do ta ketë të vështirë dhe në planin ushtarak; sa për anën morale, politike, publike dhe imazhin, ato i kanë rënë për tokë! Por, dhe vlerësimi i reagimit të popullit rus mund të rezultojë i gabuar, pas ndërveprimit të aktorëve/faktorëve të lartpërmendur. Gabimi tjetër i madh është mbivlerësimi i forcës dhe armatimit të ushtrisë ruse. Morali dhe motivimi i saj nuk ka si të jetë i lartë, sepse nuk ka bindje pse ushtria po shkon të luftojë në Ukrainë. Së fundi, Putini dhe Lavrovi gabojnë kur përmendin armën atomike/bërthamore. Kujdes, me të "mos luaj", se e kanë dhe SHBA-të, Franca dhe Britania në Europë.

Marrëdhëniet Kinë-Rusi i rezistojnë provës së ndryshimit të situatës ndërkombëtare

Të dyja palët janë më të vendosura për të zhvilluar marrëdhëniet dypalëshe dhe më të sigurta në avancimin e bashkëpunimit në fusha të ndryshme, tha Wang, duke shtuar se Kina është e gatshme të promovojë marrëdhëniet dypalëshe në një nivel më të lartë në epokën e re, të udhëhequr nga konsensusi i rëndësishëm i arritur nga dy krerët e shteti.

Marrëdhëniet Kinë-Rusi i kanë rezistuar provës së ndryshimit të situatës ndërkombëtare, kanë siguruar drejtimin e duhur dhe kanë demonstruar një vrull të fortë zhvillimi, tha këshilltari shtetëror kinez dhe ministri i jashtëm Wang Yi

gjatë bisedimeve me homologun e tij rus Sergey Lavrov të mërkurën në Tunxi, në lindje. Provinca Anhui e Kinës.

Lavrov mbërriti më herët gjatë ditës për takimin e tretë të ministrave të jashtëm të vendeve fqinje të Afganistanit, i cili u kryesua nga Wang.

Të dyja palët janë më të vendosura për të zhvilluar marrëdhëniet dypalëshe dhe më të sigurta në avancimin e bashkëpunimit në fusha të ndryshme, tha Wang, duke shtuar se Kina është e gatshme të promovojë marrëdhëniet dypalëshe në një nivel më të lartë në epokën e re, të udhëhequr nga konsensusi i rëndësishëm i arritur nga dy krerët e shteti. Nga ana e Rusisë, Lavrov tha se në një moment kaq kritik, të dy krerët e shteteve kanë ruajtur komunikimin strategjik dhe luajnë një rol të rëndësishëm në promovimin e zhvillimit të qëndrueshëm të marrëdhënieve dypalëshe dhe rritjen e multipolarizimit global.

Duke vënë në dukje se Rusia është e gatshme të punojë me Kinën për të zbatuar konsensusin e arritur nga dy krerët e shteteve, duke forcuar koordinimin strategjik të nivelit të lartë

dhe duke thelluar përfitimet reciproke në fusha të ndryshme, Lavrov theksoi se Rusia do të promovojë në mënyrë aktive multipolarizimin, do të kundërshtojë hegjemoninë dhe pushtetin politik, dhe të mbështesë qëllimet dhe parimet e Kartës së OKB-së.

Pas informimit për situatën aktuale në Ukrainë, Lavrov tha se Rusia është e përkushtuar ndaj de-përkallëzimit të tensionit dhe do të vazhdojë të mbajë bisedime paqeje me Ukrainën dhe të mbajë komunikimin me komunitetin ndërkombëtar.

Të dyja palët shkëmbyen gjithashtu pikëpamje dhe koordinuan qëndrimet për çështjet shumëpalëshe, duke përfshirë situatën Azi-Paqësorit, çështjen e Gadishullit Korean, mekanizmin BRICS dhe Organizatën e Bashkëpunimit të Shangait.

Besimi i Kinës dhe Rusisë në zhvillimin e bashkëpunimit të tyre në të gjitha fushat është rritur më shumë, tha Ministri i Jashtëm i Kinës Wang Yi në një takim me ministrin e Jashtëm rus Sergey Lavrov në qytetin Tunxi të provincës Anhui të Kinës lindore të mërkurën.

“Dëshira e të dy palëve për të zhvilluar marrëdhëniet dypalëshe është rritur më e fortë dhe besimi në zhvillimin e bashkëpunimit në të gjitha fushat është rritur më shumë,” tha ai, sipas faqes zyrtare të Ministrisë së Jashtme kineze.

Wang Yi tha se marrëdhëniet kinezo-ruse kanë kaluar testet e

reja nga ndryshimet në situatën ndërkombëtare, kanë ruajtur drejtimin e duhur progresiv dhe kanë treguar një prirje solide për zhvillim.

Ministri i Jashtëm kinez vuri në dukje gjithashtu se PRC është e gatshme të punojë me Rusinë për të ndihmuar marrëdhëniet dypalëshe në avancimin e tyre të pandërprerë në një nivel të ri.

Rusia është e interesuar për zhvillim solid dhe të qëndrueshëm të marrëdhënieve me Kinën, thotë Lavrov

Rusia është e interesuar në ndërtimin e marrëdhënieve me Kinën në një mënyrë të qëndrueshme dhe të qëndrueshme, tha ministri i Jashtëm rus Sergej Lavrov në një takim me homologun e tij kinez Wang Yi.

“Ne jemi të interesuar që marrëdhëniet tona me Kinën të zhvillohen në mënyrë të qëndrueshme dhe të vazhdueshme, liderët tanë – Presidenti [i Rusisë] Vladimir Putin dhe Presidenti [i Kinës] Xi Jinping ranë dakord për këtë. Sot, siç keni thënë, ne do të shqyrtojmë hapat konkretë për të siguruar që të gjitha ato marrëveshje të zbatohen në mënyrë të vazhdueshme”, tha kryediplomati.

“Kam shumë kënaqësi të flas me ju, mik i dashur, veçanërisht në një provincë tjetër të bukur. Unë kam vizituar tashmë shumë provinca të Kinës dhe të gjitha ato janë vërtet të shkëlqyera,” shtoi Lavrov

– Bashkëpunimi midis Rusisë dhe Kinës në sferën e sigurisë dhe në lidhje me masat për t’i rezistuar hegjemonisë globale nuk ka kufij, tha të mërkurën zëdhënësi i Ministrisë së Jashtme kineze Wang Wenbin.

“Bashkëpunimi midis Rusisë dhe Kinës nuk ka kufij. Ka të bëjë me masat tona dypalëshe për ruajtjen e paqes dhe sigurisë, si dhe hapat e përbashkët për t’i rezistuar hegjemonisë,” tha diplomati në një konferencë shtypi në përgjigje të një pyetjeje se deri ku është ky bashkëpunim midis Moskës dhe Pekini mund të shkojë.

Duke komentuar raundin më të fundit të bisedimeve të mbajtura në Stamboll, Turqi, midis Rusisë dhe Ukrainës, Wang Wenbin vuri në dukje “sinjale pozitive” të demonstruara nga të dyja palët.

“Ne gjithmonë kemi besuar se dialogu dhe negociatat janë e vetmja mënyrë korrekte për të arritur një zgjidhje të krizës ukrainase”, theksoi ai.

Zëdhënësi tha gjithashtu se shpreson se Moska dhe Kievi do të arrijnë së shpejti një kompromis, duke shtuar se komuniteti ndërkombëtar duhet të kontribuojë në përpjekjet e Rusisë dhe Ukrainës për zgjidhjen e konfliktit.

“Të gjitha veprimet që mund të shtojnë benzinë në zjarr ose të shtojnë polemikat duhet të parandalohen,” tha diplomati kinez.

Wang Wenbin zbuloi se çfarë roli do të kishte Kina në lehtësimin e bisedimeve ruso-ukrainase.

“Ne do të vazhdojmë të luajmë një rol konstruktiv dhe të ofrojmë ndihmë për normalizimin e situatës në Ukrainë,” tha ai në një konferencë në përgjigje të një pyetjeje nga TASS nëse Pekini ishte i gatshëm të shërbente si garantues i një marrëveshjeje paqeje midis Moskës dhe Moskës dhe Kiev.

Maria Zakharova: Uashingtoni nuk dëshiron një Evropë të pavarur, por ta kontrollojë nga Kapitol Hill

Ekziston një mënyrë tjetër se si amerikanët po përpiqen të shfrytëzojnë krizën e vazhdueshme në Evropë të nxitur nga Perëndimi dhe Ukraina (përtej të dukshmes), shkruan Zëdhënësjja e Ministrisë së Jashtme ruse Maria Zakharova

Për dekada, komunitetet evropiane dhe më vonë BE-ja kanë qenë unione thjesht ekonomike. Ata kanë koordinuar dosjet e tyre të përgjithshme politike (përfshirë politikën e tyre të jashtme të përbashkët), por Brukseli nuk i ka vënë kurrë për diskutim çështjet ushtarake dhe mbrojtjen kombëtare.

Në samitin e fundit të BE-së në Bruksel, presidenti i SHBA Joe Biden i kërkoi hapur NATO-s dhe BE-së të bien dakord për një partneritet më të thellë. Sigurisht, ideja u paraqit si e nevojshme për qëllime të mbrojtjes: Evropa e bashkuar ka nevojë për mbrojtje. Kush mund ta sigurojë atë përveç NATO-s? Aleanca do të sigurojë trupa dhe mund të kryejë një operacion kibernetik, nëse është e nevojshme. NATO do të mbrojë Evropën, ishte mesazhi.

Megjithatë, strategët e Uashingtonit kanë një plan tjetër në mendje. Meqenëse Shtetet e Bashkuara kanë dominuar NATO-n që nga themelimi i saj, ata duan të mbajnë një sy në gjithçka që ndodh nën ombrellën e BE-së. Uashingtoni nuk dëshiron një Evropë të zhvilluar, të fortë, të bashkuar dhe të pavarur, siç tregohet nga fakti që Shtetet e Bashkuara mbështetën Brexit-in dhe nga vetë natyra e sanksioneve anti-ruse që po godasin kryesisht Evropën.

Uashingtoni dëshiron që projekti i integritetit në BE të bëhet pesha e NATO-s, një “departament ekonomik rajonal” dhe të sundojë të gjithë botën përëndimore nga Kapitol Hill në këtë konfigurim të ri.

Aktet e shumta të gjenocidit kundër Azerbajxhanasve, të cilët për shumë vite nuk morën vlerësimin e merituar politik dhe juridik, janë një nga faqet sekrete të historisë së Azerbajxhanit.

31 MARS

Dita e Gjenocidit ndaj Azerbajxhanasve

Azerbajxhani përkujton sot gjenocidin e vitit 1918 të kryer së bashku nga grupet e armatosura armene dhe bolshevikët, i cili mori jetën e rreth 50,000 njerëzve të Azerbajxhanit.

“104 vjet më parë, në mars-prill 1918, u kryen masakra në qytetin e Baku dhe në qytete e rrethe të tjera të provincës Baku nga grupet e armatosura armene dashnak – bolshevik që vepronin nën mandatin e Këshillit të Bakut (Baku Sovjetik) dhe dhjetëra mijëra civilë u vranë vetëm për përkatësinë e tyre etnike dhe fetare”.

“Ne dënojmë fuqishëm politikën e qëllimshme të ndjekur nga Armenia, bazuar në gjenocidin, krimet kundër njerëzimit, diskriminimin racor dhe spastrimin etnik, të kryera deri më tani kundër popullit azerbajxhanas, dhe theksojmë rëndësinë e ndalimit të pandëshkueshmërisë së Armenisë për të parandaluar përsëritjen e këtyre krimeve çnjerëzore, në të ardhmen. Azerbajxhani nga ana e tij do të marrë të gjitha masat e nevojshme ligjore për të siguruar paqen dhe për t'i dhënë fund pandëshkueshmërisë”, tha Ministria e Jashtme e Azerbajxhanit në një deklaratë të enjtën.

Qeveria e Republikës Demokratike të Azerbajxhanit themeloi në vitin 1918 Komisionin e Jashtëzakonshëm të Hetimit për të hetuar krimet e rënda të kryera nga armenët dhe ka marrë një sërë masash për të ruajtur faktet e vërteta të zbuluara nga Komisioni në kujtesën e popullit dhe për të informuar komunitetin botëror për këto mizori. Komisioni i Jashtëzakonshëm Hetimor, i cili përbëhej nga avokatët më të mirë të asaj kohe që përfaqësonin kombësi të ndryshme – rusë, hebrenj, polakë, gjeorgjianë dhe madje edhe armenë, në bazë të provave ngriti

çështje penale kundër 194 personave të akuzuar për krime të ndryshme kundër popullatës paqësore; 24 individë në Baku dhe rreth 100 individë në Shamakhi ishin arrestuar për krime të kryera.

Megjithatë, ky proces ishte pezulluar pas rënies së Republikës Demokratike të Azerbajxhanit, ishte penguar një hetim i plotë i ngjarjeve dhe vlerësimi politiko-juridik i tij. Vetëm pas 80 vjetësh – më 26 mars 1998 vlerësimi adekuat politik iu dha këtyre ngjarjeve të tmerrshme me Dekretin e Presidentit të Republikës së Azerbajxhanit “Për gjenocidin e Azerbajxhanit”, nënshkruar nga lideri kombëtar Heydar Aliyev dhe u shpall 31 mars. Dita e Gjenocidit të Azerbajxhanit.

Përkujtimi i Ditës së Gjenocidit të Azerbajxhanit luan një rol të rëndësishëm në informimin e komunitetit botëror për masakrën dhe spastrimin etnik të Azerbajxhanit në të kaluarën dhe të tashmen.

Nëpërmjet politikës së agresionit ushtarak kundër Azerbajxhanit, e cila zgjati për gati 30 vjet, Armenia vazhdoi të kryente krime kundër Azerbajxhanit mbi baza etnike. Një milion Azerbajxhanë ranë viktime të spastrimit etnik në Armeni dhe në territoret e pushtuara të Azerbajxhanit. Armenia kreu gjithashtu krime të shumta lufte, krime kundër njerëzimit dhe akte gjenocidi, duke përfshirë gjenocidin e Khojaly të shkurtit 1992. Gjatë luftës 44-ditore, forcat e armatosura armene synuan qëllimisht popullsinë paqësore të Ganja, Barda, Tartar dhe qytete të tjera të Azerbajxhanit me sulme raketore. Duke vepruar kështu, Armenia ka rikthyer kujtimet e Masakrës së Marsit të një shekulli më parë.

Historia e Gjenocidit ndaj Azerbajxhanit

Marrëveshjet Gulustan dhe Turkmenchay të nënshkruara në 1813

dhe 1828 siguruan bazën ligjore për ndarjen e kombit të Azerbajxhanit dhe ndarjen e tokave të tij historike. Pushtimi i tokave vazhdoi tragjedinë kombëtare të popullit të Azerbajxhanit. Brenda një kohe të shkurtër ka filluar vendosja bruto e armenëve në territoret e Azerbajxhanit. Pushtimi i territoreve të Azerbajxhanit u bë pjesë integrale e gjenocidit.

Armenët e zhvendosur në khanatet e Jerevanit, Nakhçivanit dhe Karabakut, me mbështetjen e Rusisë, kanë arritur të krijojnë njësinë e tyre administrative-territoriale të Oblastit Armen, pavarësisht nga pakica e tyre në krahasim me azerbajxhanasit që jetojnë në të njëjtën zonë.

Kjo ndarje artificiale dha arsye politike për largimin dhe asgjësimin e Azerbajxhanit në tokat e tyre amtare. Kjo u pasua nga propaganda e krijimit të Armenisë së Madhe. Për të siguruar shfajësimin e idesë për krijimin e këtij shteti fiktiv në territorin e Azerbajxhanit, filloi një program në shkallë të gjerë, që synonte falsifikimin e historisë kombëtare të armenëve. Shtrembërimi i historisë së Azerbajxhanit dhe të gjithë Kaukazit ishte një pjesë integrale e këtij programi.

Të frymëzuar nga ideja e krijimit të Armenisë së Madhe, pushtuesit armenë filluan të zbatojnë hapur në një shkallë të gjerë veprimet e tyre të

liga kundër kombit të Azerbajxhanit gjatë viteve 1905-1907. Armenët filluan aktet e tyre brutale në Baku dhe i përhapën më tej në pjesën tjetër të fshatrave të Azerbajxhanit dhe Azerbajxhanit në territorin aktual të Armenisë. Qindra vendbanime u rrafshuan dhe mijëra njerëz u vranë egërsisht. Organizatorët e këtyre ngjarjeve po krijojnë një imazh të pafavorshëm për popullin e Azerbajxhanit për të fshehur të vërtetën dhe për t'i parandaluar këto ngjarje nga një vlerësim korrekt politik dhe juridik.

Zbatimi i një plani mizor të spastrimit të popullsisë së Azerbajxhanit në provincat e nisur nga komuna e Bakusë nën lutjen e luftës kundër elementëve kundërrevolucionarë në mars të vitit 1918. Krimet armene i kanë siguruar vetes një vend të përjetshëm në kujtesën e popullit azerbajxhanas. Mijëra civilë azerbajxhanas u vranë për arsyen e vetme të përkatësisë së tyre në kombin e Azerbajxhanit. Armenët shkatërruan shtëpi banimi dhe dogjën njerëz të gjallë. Pjesa më e madhe e Bakut u shndërrua në gërmadha me pamje arkitekture kombëtare, shkolla, spitale, xhami dhe monumente të tjera të shkatërruara.

Gjenocidi i Azerbajxhanit ishte veçanërisht mizor në Baku, Shamakhi, Guba, Karabakh, Zangezur,

Nakhchivan, Lankaran dhe rajone të tjera. Shumë civilë në ato zona u vranë, fshatrat u bënë shkumb e hi dhe monumentet kombëtare u rrafshuan.

Pas krijimit të Republikës Kombëtare të Azerbajxhanit, vëmendja më e madhe iu kushtua ngjarjeve të marsit 1918. Këshilli i Ministrave nxori një dekret më 15 korrik 1918, për krijimin e një komisioni të jashtëzakonshëm për hetimin e atyre ngjarjeve tragjike. Komiteti hetoi fazën e parë të gjenocidit të marsit; aktet brutale në Shamakhi dhe krimet mizore në territorin e provincës Jerevan. Në varësi të Ministrisë së Jashtme u krijua një departament i posaçëm për të njoftuar komunitetin për të vërtetën. Republika Kombëtare e Azerbajxhanit e shpalli 31 marsin si ditë zie dy herë – në 1919 dhe 1920. Ishte përpjekja e parë në histori për t'i dhënë një vlerësim politik gjenocidit kundër popullit të Azerbajxhanit dhe procesit agresiv që vazhdoi për më shumë se një shekull. Por rënia e Republikës Kombëtare të Azerbajxhanit nuk lejoi përfundimin e këtij procesi.

Në vitin 1920, armenët u mësuan me ardhjen e pushtetit sovjetik në Kaukazin e Jugut dhe shpallën aneksimin e Zangezur dhe rajoneve të tjera të Azerbajxhanit në Republikën Sovjetike Armene. Më vonë ata filluan të përdorin mjete më të reja për të forcuar politikën e tyre, që synonte dëbimin e azerëve nga këto territore. Për këtë qëllim, ata u përdorën me dekretin e 23 dhjetorit 1947 të Këshillit të Ministrave Sovjetik "Për largimin e fermerëve kolektivë dhe popullsisë tjetër azere nga Republika Sovjetike Armene në ultësirën Kura-Araz të Republikës Sovjetike të Azerbajxhanit". Gjatë viteve 1948-1953, ata më në fund arritën qëllimin e dëbimit masiv të azerëve nga toka e tyre historike, në nivel shtetëror.

Në fillim të 50-të armenëve, nacionalistët me ndihmën e mbrojtësve të tyre filluan të kryejnë një fushatë mizore agresive kundër kombit të Azerbajxhanit. Në librat, revistat dhe gazetat e botuara rregullisht në territorin e ish-Bashkimit Sovjetik u bënë përp-

jekje për të vërtetuar përkatësinë e kulturës sonë kombëtare, të trashëgimisë klasike dhe të monumenteve arkitekturore ndaj armenëve. Në të njëjtën kohë, ata forcuan përpjekjet e tyre për të krijuar një imazh negativ të popullit azer në mbarë botën. Për të krijuar imazhin e “një kombi armen të shtypur të shumëvujtur”, ata shtrembëruan qëllimisht ngjarjet që morën pjesë në këtë rajon në fillim të shekullit. Ata e quajtën veten viktima të gjenocidit, të cilin në realitet e kryen kundër popullit azer.

Persekutimi i qytetareve në territorin e Jerevanit, ku popullsia kryesore ishin Azerbajxhanë dhe nga pjesët e tjera të Armenisë SSR, çoi në ndalimin masiv të tyre. Armenët dhunuan ashpër të drejtat e popullit azer, krijuan pengesa për të marrë arsim në gjuhën amtare dhe ushtruan presion të fortë mbi ta. Emrat historikë të fshatrave të Azerbajxhanit u ndryshuan brenda një procesi të paparashikuar më parë në historinë e toponimisë, kur emrat e lashtë u zëvendësuan me ato moderne.

Historia e sajuar armene u ngrit në nivelin politik shtetëror me qëllim që të rriten brezat e rinj të armenëve në frymën e shovinizmit. E rritur në mënyrën e letërsisë dhe kulturës azere, e cila u shërbeu idealeve të mëdha humaniste, brezi i ri i Azerbajxhanasve qëndroi i pafuqishëm para ideologjisë ekstremiste të Armenisë.

Pretendimet kundër frymës kombëtare, nderit dhe dinjitetit azerbajxhanas, krijuan një platformë ideologjike për agresion politik dhe ushtarak. Gjenocidi i Azerbajxhanit, të cilit nuk iu dha një vlerësim korrekt politik dhe ligjor, çoi në shtrembërimin e fakteve historike në mediat sovjetike dhe në mashtrimin e komuniteteve nga armenët. Udhëheqja e Azerbajxhanit nuk i kushtoi vëmendje të mjaftueshme propagandës anti-azere, e cila u ngrit dhe u intensifikua në mesin e regjimit sovjetik në mesin e viteve '80.

Dëbimi i qindra mijëra azerbajxhanasve nga trojet e tyre historike në fazën e parë të konfliktit të Nagorny Karabakh në 1988, gjithashtu

Pretendimet kundër frymës kombëtare, nderit dhe dinjitetit azerbajxhanas, krijuan një platformë ideologjike për agresion politik dhe ushtarak. Gjenocidi i Azerbajxhanit, të cilit nuk iu dha një vlerësim korrekt politik dhe ligjor, çoi në shtrembërimin e fakteve historike në mediat sovjetike dhe në mashtrimin e komuniteteve nga armenët. Udhëheqja e Azerbajxhanit nuk i kushtoi vëmendje të mjaftueshme propagandës anti-azere, e cila u ngrit dhe u intensifikua në mesin e regjimit sovjetik në mesin e viteve '80.

nuk mori një vlerësim të saktë politik në Azerbajxhan. Edhe pse politika agresive që synonte pushtimin e territoreve të Azerbajxhanit u kritikua ashpër në mitingje të shumta të mbajtura në Azerbajxhan, lidhshipi politik nuk hoqi dorë sërish nga qëndrimi i tij pasiv dhe soditës. Në janar të vitit 1990, trupat sovjetike u sollën në Baku për të parandaluar zhvillimin e mëtejshëm të lëvizjes nacional-lirimitare. Si rezultat, qindra azerbajxhanë u vranë dhe u plagosën.

Në shkurt të vitit 1992, armenët kryen brutalitete të paparashikuara në mesin e popullsisë së Khojaly. Gjenocidi i Khojaly-it pa mijëra azerbajxhanë të vrarë dhe të zënë robër lufte. I gjithë qyteti u rrafshua me tokë.

Politika aventureske e nacionalistëve armenë dhe separatistëve në Nagorny Karabakh detyroi të largoheshin nga atdheu i tyre mbi një milion shtetas azerbajxhanë.

Tragjeditë që ndodhën në Azerbajxhan në shekujt XIX-XX dhe rezultuan në pushtimin e tokave të Azerbajxhanit, formuan fazat e njëpasnjëshme të politikës së qëllimshme të Armenisë kundër pop-

ullit azer. U bënë përpjekje për t'i dhënë një vlerësim politik vetëm një prej atyre ngjarjeve – masakrës së marsit 1918. Pasardhësi i Republikës Kombëtare të Azerbajxhanit e konsideron si detyrë historike sigurimin e një vazhdimësie logjike të dekreteve politike të paplotësuar dhe vlerësimit politik të gjenocidit

Tre dekadat e fundit

Që nga viti 1991, ushtria armene pushtoi Nagorno-Karabakun, i njohur gjithashtu si Karabaku i Epërm, një territor i njohur ndërkombëtarisht si pjesë e Azerbajxhanit, dhe shtatë rajone ngjitur.

Më 26 shkurt 1992, në fund të shpërbërjes së Bashkimit Sovjetik, forcat armene morën qytetin e Khojaly në Karabakh pasi e goditën atë me tanke dhe zjarr të rëndë artilerie të ndihmuar nga një regjiment këmbësorie dhe kryen një masakër kundër mbi 600 civilëve Azerbajxhanë në zonë.

Kur shpërthyen përleshjet e reja në shtator 2020, ushtria armene nisi sulme ndaj civilëve dhe forcave të Azerbajxhanit dhe shkeli disa marrëveshje humanitare të armëpushimit.

Gjatë konfliktit 44-ditor, i cili përfundoi me një armëpushim më 10 nëntor 2020, Azerbajxhani çliroi disa qytete dhe afro 300 vendbanime dhe fshatra në Karabakh nga një pushtim gati tre dekadash.

Të dy vendet nënshkruan një marrëveshje të ndërmjetësuar nga Rusia nëntorin e vitit 2020 për t'i dhënë fund luftimeve dhe për të punuar drejt një zgjidhjeje gjithëpërfshirëse.

Pavarësisht marrëveshjes së dakordësuar, tërheqja e plotë e mbetjeve të ushtrisë armene dhe detashmenteve të armatosura ilegale armene nga territori i Azerbajxhanit në përputhje me nenin 4 të kësaj Deklarate nuk është kryer ende, duke rrezikuar në çdo kohë paqen në këtë rajon.

Kujtojmë se para fitores, rreth 20% e territorit të Azerbajxhanit kishte qenë nën pushtimin e paligjshëm armen për gati 30 vjet.

Ndahet nga jeta Madeleine Albright, Sekretarja e parë femër e Shtetit në SHBA dhe figura emblematike e lirisë së Kosovës

Madeleine Albright, sekretarja e parë femër e shtetit amerikan dhe që ndihmoi në drejtimin e politikës së jashtme perëndimore pas Luftës së Ftohtë, ka vdekur. Ajo ishte 84 vjeç.

Albright ishte një figurë qendrore në administratën e Presidentit Bill Clinton, së pari shërbeu si ambasadore e SHBA në Kombet e Bashkuara përpara se të bëhej diplomatja më e lartë e vendit në mandatin e tij të dytë. Ajo mbrojti zgjerimin e NATO-s, nxiti që aleanca të ndërhynte në Ballkan për të ndaluar gjenocidin dhe spastrimin etnik, u përpoq të reduktonte përhapjen e armëve bërthamore dhe mbrojti të drejtat e njeriut dhe demokracinë në të gjithë globin.

“Pak liderë kanë qenë kaq të përshtatshëm për kohën në të cilën kanë shërbyer”, tha Clinton në një deklaratë. “Si fëmijë në Evropën e shkatërruar nga lufta, Madeleine dhe familja e saj u detyruan dy herë të largoheshin nga shtëpia e tyre. Kur fundi i Luftës së Ftohtë solli një epokë të re të ndërvlerësive globale, ajo u bë zëri i Amerikës në OKB dhe më pas mori drejtimin në Departamentin e Shtetit, ku ajo ishte një forcë e pasionuar për lirinë, demokracinë dhe të drejtat e njeriut”.

Ajo ishte një fytyrë e politikës së jashtme të SHBA-së në dekadën midis fundit të Luftës së Ftohtë dhe luftës kundër terrorit të shkaktuar nga sulmet e 11 shtatorit 2001, një epokë e paralajmëruar nga Presidenti George H.W. Bush si një “rend i ri botëror”. SHBA, veçanërisht në Irak dhe Ballkan, ndërtuan koalicionë ndërkombëtarë dhe herë pas here ndërhyne ushtarakisht për të rikthyer regjimet autokratike, dhe Albright, një “idealiste pragmatike” e vetëidentifikuar që shpiku termin “multilateralizëm pohues” për të përshkruar politikën e jashtme të administratës së Klintonit. — mori nga përvoja e saj duke u rritur në një familje që iku nga nazistët dhe komunistët në Evropën e mesit të shekullit të 20-të për të formësuar botëkuptimin e saj.

Ajo e shihte SHBA-në si “kombin e domosdoshëm” kur ishte fjala për përdorimin e diplomacisë të mbështetur nga përdorimi i forcës për të mbrojtur vlerat demokratike në mbarë botën.

“Ne qëndrojmë shtatlartë dhe shohim më larg se vendet e tjera në të ardhmen, dhe ne shohim rrezikun këtu për të gjithë ne,” tha ajo për NBC në 1998. “Unë e di se burrat dhe gratë amerikane me uniformë janë gjithmonë të përgatitur të sakrifikojnë për lirinë, demokracinë dhe mënyrën amerikane të jetesës”.

Ndoshta më të dukshmet ishin përpjekjet e saj për t'i dhënë fund dhunës në Ballkan dhe ajo ishte vendimtare në shtyrjen e Klintonit që të ndërhynte në Kosovë në vitin 1999 për të parandaluar një gjenocid kundër myslimanëve etnikë nga ish-udhëheqësi serb Slobodan Millosheviç. Ajo ishte e përhumbur nga dështimi i mëparshëm i administratës së Klintonit për t'i dhënë fund gjenocidit në Bosnje.

Shpërbërja e Jugosllavisë komuniste në disa shtete të pavar-

ura, duke përfshirë Serbinë dhe Malin e Zi, Slloveninë, Kroacinë, Bosnje-Hercegovinën dhe Maqedoninë, në vitet 1990 gjeneroi gjakderdhje të egër të paparë në kontinent që nga Lufta e Dytë Botërore. Termi “spastrim etnik” u bë sinonim i Bosnjës, ku forcat serbe besnike të Millosheviçit u përpoqën të krijonin një shtet të veçantë duke dëbuar popullsinë civile jo-serbe.

Administrata e Klintonit nuk ndërhyri deri në masakrën në Srebrenicë në vitin 1995, kur serbët vranë 8,000 burra dhe djem myslimanë, gjë që çoi në Planin e Paqes të Dejtonit të ndërmjetësuar nga SHBA. Por kur Millosheviçi më pas u përpoq të zhvendoste planin e tij etno-nacionalist në Kosovë, administrata e Klintonit mbledhi një koalicion për ta ndaluar atë të bënte atje atë që kishte bere në Bosnje.

Albright akuzoi Millosheviçin për krijimin e “një tmerri të përmasave biblike” në “dëshirën e tij për të shfarosur një grup njerëzish” — shumicën myslimane të Kosovës. Ajo u vu nën kritikë të ashpër në Uashington në atë kohë, me disa që i quajtën sulmet ajrore të NATO-s “Lufta e Albright” ndërsa të tjerët e akuzuan atë për keqvlërësime të vendosmërisë së Millosheviçit. Për këtë qëllim, Albright tha në 1999, “Unë marr përgjegjësinë e plotë së bashku me kolegët e mi për të besuar se ishte thelbësore për ne që të mos qëndronim dhe të shikonim atë që Millosheviçi po planifikonte të bënte”, duke shtuar se “ne nuk mund të shikojmë krimet kundër njerëzimit.”

Në fund të fundit, koalicioni i udhëhequr nga SHBA-ja ndaloi agresionin serb dhe Kosova shpalli pavarësinë në vitin 2008.

Europa në situatën paravestfaliane

Dragan Biseniç

Kur të vijë javën e ardhshme Xho Bajdeni në Europë, si sulltani i parë transatlantik për vizitë ndër posedimet e tij vasale, kjo ngjarje do të shënojë një erë të re në raportet amerikano-europiane. Europa definitivisht do të bëhet protektorat amerikan. Këtë nuk arriti ta bëjë deri tani asnjë president amerikan qëkur është pas ngjizur ideja për praninë amerikane në kontinentin europian, e ja ku pikërisht këtë po e bën presidenti të cilin kundërshtarët e tij, jo pa arsye, e nënvlerësojnë duke e quajtur sleepy Joe (Xho i fjetur). Ky Xho, i fjetur apo i mërzhitshëm, me siguri po drejton një prej momenteve më emocionuese të historisë së re që nga Fundi i Luftës së Dytë Botërore, e cila po sjell një botë ndryshe nga ajo që kemi pas njohur deri me 24 shkurt 2022.

Bajdeni e paralajmëron vizitën e tij me tam-tame të mëdha. Në vetëm dy ditë ai e quajti Vladimir Putinin “diktator vrasës”, “kriminel luftë” dhe “rugaç të vërtetë”. Nëpërmjet kësaj ai jep paralajmërime shtesë dhe ashpërsëon atmosferën. Sekretari i Shtetit Antoni Blinken bën insinuatat sipas të cilave presidenti rus mund të akuzohet edhe për krime lufte. Një fjalor të ashpër Bajdeni e ka ndarë edhe për Kinën.

Kush do të duhet të dalë para qeverisësit të ri europian?

Emanuel Makroni dhe Olaf Sholci tashmë i kanë definuar raportet e tyre me presidentin gjithëpërendimor. Që të dy kanë pranuar dhe deklaruar shtesa të mëdha në buxhetet e secilit vend për armatime dhe gjithashtu kanë pranuar edhe udhëheqjen e padiskutueshme amerikane në krizën ukrainase.

Por presidenti amerikan sjell edhe dhurata.

Ai vjen me një tjetër miliardë dollarë ndihme luftarake për Ukrainën dhe premtime me rëndësi për armatime dhe pajisje ushtarake. Ukraina çdo ditë përsërit kërkesat për rritjen e ndihmës ushtarake në mënyrë që të mbrohet më me efikasitet.

ZJARRE, PËRMBYTJE DHE URI: Presidenti francez del me një skenar apokaliptik: paralajmëron konflikt të armatosur me “intensitet të ulët” dhe uri në botë për 12 deri 18 muajt e ardhshëm.

Diçka të ngjashme ka paralajmëruar edhe presidenti rus Putin. Makroni paralajmëron forcim të sovranitetit francez dhe armatosje shtesë “të ushtrisë së vetme kredibël në kontinent”. Nuk duhet menduar se e gjitha kjo nuk ka lidhje me deklaratën gjermane për investime prej 100 miliardë eurosh në armatime.

Agjensia “Blumberg” para tre vitesh pati publikuar skenarin e saj apokaliptik për vitin 2019. Një prej më të rëndësishmëve është “Zjarri, përmbytjet dhe uria”: në sajë të ndryshimeve klimatike, Toka humbet shumicën e korrjeve në vitin 2019, por po ky aberacion klimatik shpie në korrje rekord në Rusi, Ukrainë dhe ShBA. Faza tjetër e apokaliptit të Blumbergut: në skenë hyn Putini. Ai merr vendimin sipas të cilit në Rusi ndalohet eksporti i drithërave. Si rezultat i kësaj “çmimi i bukës në Rusi bie”, ndërsa të tërë bota zhytet në krizë për ushqime, e cila përkeqësohet me vendimet e Putinit “për të destabilizuar Ukrainën që është eksportuese drithërash”. Më tej, për shkak të urisë në botë, dallgë emigrantësh vërshojnë në Bashkimin Europian, i cili gjithashtu hyn në krizë.

Kina për ndonjëfarë shkak fillon të pushtojë ishujt e diskutueshëm në detin e Kinës së Jugut, ndërsa Donald Trumpi lavdëron Putinin dhe fillon ti vërë kazmën planetit nëpërmjet ndalimit të eksportit të ushqimeve nga Shtetet e Bashkuara, duke ndjekur shembullin e kolegut rus, gjë e cila intensifikon katastrofën globale.

Gazetat britanike momentalisht sjel-

lin në kujtesë se çmimet e ushqimit në mbarë botën janë rritur edhe para ashpërsimit të situatës në Ukrainë. Si shkaqe ato sjellin krizën klimatike dhe pandeminë e korona virusit. Tani këtyre faktorëve u shtojnë edhe rrezikun nga pamundësia e fushatës së korrjeve në Ukrainë dhe ndalimin e përkohëshëm të eksportit të drithërave nga ana e Rusisë. Ukraina përmbush dhjetë përqind të depozitave botërore të grurit dhe 15 përqind të misrit. Rusia është eksportuesja më e madhe e drithërave dhe një prej liderve botërorë të eksportit të farave të lulediellit. Njëkohësisht, 40 përqind e prodhimit të drithërave nga rajonin e Detit të Zi shkon në Lindjen e Afërme dhe në Afrikë, ku çmimet e ushqimeve janë rritur befasishëm.

TMERRET E LUFTËS: Pamjet apokaliptike të Makronit mbi shkatërrimeve që na kërcënohen, të bëjnë të mendosh se do të ishte më mirë sikur Bajdenin ta priste piktori Piter Pol Rubens. Sot piktori i madh Rubens kujtohet si mjeshtër i vjetër me prirje të akteve ngjyrë mishi në të kuqerremë dhe madhështi barokiane. Për këtë rast më adekuate do të ishte piktura me titull “Pasojat e luftës”, e njohur edhe si “Tmerret e luftës”, të cilën Rubensi e pikturoi me bojëra vaji në vitet 1638-1639. Piktura ishte një koment mbi kontinentin europian i cili ishte shkretuar si pasojë e Luftës tridhjetëvjeçare, ndërsa Rubensi në të përdor një sërë simbolesh, si ato bashkëkohorë ashtu edhe nga ata të lashtë, për të paraqitur sa më qartë gjendjen në kontinent në atë kohë. Marsi është figura qendrore e kompozimit dhe dominon hapësirën. Pikturat dhe librat janë flakur gjithandej. Shfaqet vetëm tempulli i Janusit nëpër dyert e të cilit kalojnë lufta dhe paqa. Venera përpiqet pa sukses ta qetësojë Marsin, por gjithçka simbolizon kaos dhe shkatërrim.

Kjo pikturë e cila përbën një analogji të mirë me atë që ndoshta mund ta presë Europën e ardhshme, mund të ishte një prej shkaqeve që Rubensi do të ishte më i përshtatshëm për ta përshëndetur Bajdenin.

Por ekziston edhe një arsye tjetër. Megjithatë kjo paraqitje sugjeron një njeri me shpirt të lirë dhe të pamposhur, Rubensi në të vërtetë ishte njeri me orekse të kontrolluara, predispozicionin dhe reputacionin e njeriut të thjeshtë

dhe njeri me takt dhe mirësjellje. Në mënyrë pothuajse të paevitueshme, duke patur parasysh afërsinë e tij me monarkët dhe burrat e shtetit në mbarë Europën e kohës në të cilën jetoi, u rekrutua në shërbimin politik si diplomat i fshehtë dhe spion; punimt e tij artistike gjithmonë mund të shërbenin si mbulesë e sigurtë për aktivitetet e tij të fshehta.

Nuk është gjithandej e ditur se pikërisht Rubensëi ishte njëri prej arkitektëve të Marrëveshjeve paqesore të Vestfalisë të cilat bënë të mundur përfundimin e luftërave tridhjetëvjeçare dhe krijuan parimet e një bote të cilën e njohim deri tani. Kontributi i tij më i rëndësishëm ishte vendosja e paqes me tre armiqve më të mëdhenj të kohës: Spanjës, Anglisë dhe Hollandës.

Plani i tij ishte i trefishtë: planifikonte lidhjen e paqes mes Spanjës dhe Anglisë, duke pritur që më pas Anglia do të detyronte aleatin e saj hollandez për kompromis me Spanjën. Ishte një strategji e mençur, por gjithsesi nuk do të kishte funksionuar sikur Rubens të mos kishte mundur të bindte armiqtë tradicionalë, Anglinë dhe Spanjën, të pajtohen. Dhe pikërisht kështu ndodhi. Ishte një fitore diplomatike e një piktori që u trupëzua në themelet e botës moderne.

Europa ndodhet sot në gjendjen paravestfaliane, kur problemi i kufinjve është shtruar dhe shfaqur në mënyrë të shprehur. Është e qartë se Rusia ka hyrë në një periudhë aktive të ndryshimit të rregullave të lojës të cilat i pati vendosur Perëndimi pas shpërbërjes së BRSS-së. Disa ekspertë rusë bëjnë me dije se, ajo që do të ishte e dëshirueshme të fitonin në fund (megjithatë dyshojnë për këtë), nuk është riprodhimi i Jaltës, por “koncerti i fuqive të mëdha” i cili lindi si rezultat i Luftërave Napoleoniane. Ky është sistemi që Europës i pati siguruar periudhën më të gjatë të paqes dhe stabilitetit, të cilin e ka përshtetur në mënyrë të detajuar Henri Kizingeri dhe i cili bazohej në tri perandori të cilat ishin garantë të rendit europian.

Tani është e qartë se Rusia akoma mendon se nuk e ka zgjidhur këtë problem bazik. Zyrtarisht ajo është shteti trashëgimtar i Bashkimit Sovjetik, kështu që ndryshimi i raporteve ndaj trashëgimisë sovjetike në fund të viteve 1990-të nuk është kapriço e elitave politike, por thelbi i shtetit rus.

Cilët kufinj duhet të ketë Rusia nëse nuk është vazhdimi i BRSS-së dhe i republikës kyçe të tij Republikës Socialiste Federative Sovjetike Ruse?

Shumë veta mund ti çudisë përzierja e periudhave kontradiktore historike që perdoren si argumente në raste të veçanta. Kjo gjë është e dukshme edhe te fjalimet e presidentit Putin që kanë të bëjnë me çështje të shtetit rus. Çështja e kombinimit të trashëgimisë sovjetike dhe antisovjetike nuk është vetëm çështje e natyrës së shteti rus, por është çështje e kufinjve të tij shtetërorë. Putini në fjalimin e kësaj jave shpjegoi edhe njëherë hollësisht motivet për hyrjen në luftë.

“Përsëris – nuk kishim variant tjetër për vetëmbrojtje, për ruajtjen e sigurisë së Rusisë, përveçse realizimit të operacionit special ushtarak. Dhe, natyrisht të gjitha detyrat e vëna do të realizohen. Do të fitojmë në mënyrë të qëndrueshme sigurinë e Rusisë dhe të popullit tonë dhe kurrë nuk do të lejojmë që Ukraina të shërbejë si trampolinë për veprime agresive kundër vendit tonë”.

Ajo që është më e rëndësishme, dhe njëkohësisht dekurajuese, është intonacioni i fjalimit të presidentit rus, në të cilin nuk mund të prit fundi i afërt i konfrontimit mes Perëndimit dhe Rusisë. Presidenti rus nuk parashikon heqje të shpejtë të sanksioneve, as përfundim të aksioneve agresive. Ai pohon se pas qëndrimit të tanishëm ndaj Rusisë qëndrojnë synime armiqësore gjeopolitike.

Dhe ndër ta ai më i rëndësishmi: asgjësimi i Rusisë.

ZELENSKI SI RUBENSI BASHKË-KOHOR: Në kontradikt me këtë janë shenjat se në Rusi, me sa duket, është duke u forcuar qëndrimi realist ndaj formës dhe fortësisë së konfrontimit të mëtejshëm me Perëndimin. Eksperti kryesor rus për Amerikën, Aeksej Arbatov, hodhi poshtë propozimin inatçor të Dmitri Medvedevit që Rusia të tërhiqet nga Marrëveshja Start-3. Arbatovi paralajmëron se një demonstrim i tillë mund të jetë në dëm të sigurisë së vetë Rusisë. Për shkak të arsyeve tekniko-ushtarake, për të mos përmendur ato ekonomike, pa kufizime sipas marrëveshjes, ShBA-të shumë shpejt mund ti dyfishojnë forcat strategjike, ndërsa Rusia mezi mund ti rrisë me një të tretën, paralajmëron Arbatovi.

Duket se ditëve të fundit Moska nuk po shtrun më çështjen e ndryshimit të pushtetit dhe kontrollit të plotë të territorit ukrainas, por kërkon njohjen e statusit të Krimesë, Donjeckut dhe

Luganskut, si dhe garanci për statusin neutral të Ukrainës. Kiev gjithashtu ka ndryshuar pozicionin e tij: është ftohur nga ideja e hyrjes në NATO dhe është i gatshëm të bisedojë për të ardhmen e territoreve të humbura.

Por gjithsesi ende nuk është e qartë nëse bëhet fjalë për ndryshim strategjie apo për ndryshime taktike. Deri tani bisedimet në nivele të ndryshme kanë qënë të pasuksesshme

Sikurse tregon eksperiencia ballkanike në këtë lloj konfliktesh, qoftë edhe marrëveshja për ndërprerjen e luftimeve është e vështirë të realizohet nëse palët kanë ndonjëfarë shprese se mund të fitojnë, ose sëpaku të arrijnë njëfarë përparësie në fushën e luftimeve, në mënyrë që të forcojnë pozicionin e tyre në bisedimet e radhës. Kështu që përprjekjet për një zgjidhje të plotë paqesore mund të zgjasin me vite.

Cili është sot Rubens i europian që mund të detyrojë Europën, Amerikën dhe Rusinë që të pajtohen?

A thua mendon ndokush për një gjë të tillë? I vetmi që është brenda dhe njëkohësisht jashtë, rreth të cilit sillen gjithçka por i cili nuk vendos për asgjë, është presidenti ukrainas Zelenski. Kjo luftë, në mënyrë krejtësisht të papritur, i ka dhënë atij afirmimin e një njeriu i cili nga autsajderi politik është bërë udhëheqës i respektuar luftarak.

A ka mundësi që ai të jetë Rubens i bashkëkohor europian i cili do ti japë paqen europiane tri fuqive, kur tashmë e ka humbur shansin për ta bërë një gjë të këtillë në kohën kur ende nuk kishte filluar lufta?

Gazeta gjermane “Shtern” këtë dilemë e shtrun në formën e pyetjes nëse luftëtari për lirinë i cili fiton vazhdimisht duartrokitje është akoma burrë shteti?

Vitin e kaluar Kizingeri i bëri thirrje Perëndimit, e para së gjithash Shteteve të Bashkuara të Amerikës, të heqin dorë nga “politika misionariste e cila ka marrë mbi vete detyrimin që të ndryshojë strukturën e pushteit në tërë botën, në mënyrë që ta bëjë kompatibil me veten”.

Në vend të kësaj, tha ish sekretari i shtetit dhe këshilltari për sigurinë kombëtare, është e nevojshme të arrihet “ekulibri i fuqive ekzistuese”: “Koncepti i dominimit shpie në skenar katastrofik... Një konflikt do ti shpëtojë kontrollit”. Ajo që pritet prej të gjithëve është që konflikti aktual, të mos jetë konflikti për të cilin flet Kizingeri. Është e nevojshme të jetohet edhe në kohën kur do të pushojnë duartrokitjet.

**Përktheu për Argumentum.al:
Xhelal FEJZA**

Presidenti Gjukanoviç mandaton Dritan Abazoviç për të formuar qeverinë e re

Presidenti i Malit të Zi, Milo Gjkanoviç, ka dërguar propozim në Kuvend që mandatar për përbërjen e Qeverisë së re të jetë kreu i GP URA, Dritan Abazoviç.

“Përfaqësuesit e GP URA dhe partnerët e tyre politikë më kanë bindur pa mëdyshje se kanë shumicë parlamentare për zgjedhjen e Qeverisë së 43-të të Malit të Zi në Parlamentin e Malit të Zi. Prandaj, mora vendim që mandatin për formimin e Qeverisë t’ia besoj kryetarit të GP URA, z. Abazoviç. I bindur se është në interesin më të mirë të Malit të Zi që sa më shpejt të jetë e mundur qeveria me kapacitet të plotë, veçanërisht për shkak të sfidave shtesë të sigurisë dhe politike të krijuara nga lufta në Ukrainë dhe reflektimi i saj në stabilitetin e rajonit tonë, pres që Parlamenti malazez të të mbajë seancë së shpejti. të vendosë për programin dhe përbërjen e Qeverisë me propozim të kryeministrit”, ka thënë Gjkanoviç në shpjegimin e propozimit.

Në sqarimin e tij, Gjkanoviç thotë se konsultimet për mandatarin për përbërjen e Qeverisë, në të cilat ishin ftuar përfaqësuesit e partive politike të përfaqësuara në Kuvendin e Malit të Zi, kanë përfunduar të hënën, më 28 shkurt 2022. Gjkanoviç kujton se që nga e premtdja, më 25 shkurt, ai ka pasur bisedime me kryetarin e Partisë Socialdemokrate (SDP) Rashka Konjeviç, kryetarin e Socialdemokratëve të Malit të Zi (SD) Damir Sehoviç, përfaqësuesit e Lëvizjes Qytetare URA Bozena Jelusic dhe Milos Konatar, kryetar i Partisë Boshnjake (BS) Ervin Ibrahim, Kryetar i Bashkimit Demokratik të Shqiptarëve (DUA) Mehmed Zenko, kryetar i Partisë Demokratike (PD) Fatmir Djek, Kryetar i Alternativës Shqiptare (AA) Niko Djelosaj, kryetar i Forcës Genci Nimanbegu, kryetari i Partisë Liberale (LP) Andrija Popoviç, nënkryetarët e Partisë Demokratike Socialiste Jevta Erakoviç dhe Abaz Dizdareviç, Sekretari i Përgjithshëm Aleksandar Bogdanoviç dhe kreu i klubit të deputetëve të saj në Parlamentin e Malit të Zi, Danijel Živković. Sipas Gjkanoviçit, partitë e tjera parlamentare nuk kanë shprehur interesim për të marrë pjesë në konsultime për këtë temë.

Kosovë, shënohet 23 vjetori i ndërhyrjes së NATO-s

Kuvendi i Kosovës me një seancë të veçantë ka shënuar 23-vjetorin e ndërhyrjes së Aleancës Veriatlantike (NATO) në Kosovë, ndërhyrje e cila ndali luftën e vitit 1999.

Seanca nisi me një minutë heshtje për ish-sekretaren e shtetit të SHBA-së, Madeleine Albright, e cila ndërroi jetë dje, si dhe me një video-mesazh për nder të këtij përvjetori nga ish-komandanti i NATO-s për Evropën në kohën e luftës, Wesley Clark, i cili tha se ndërhyrja e NATO-s ka ndryshuar jo vetëm historinë e Kosovës, por edhe të Evropës.

Kryeministri i Kosovës, Albin Kurti, tha se intervenimi i NATO-s në Kosovë ishte i drejtë dhe i domosdoshëm.

Para deputetëve të Kuvendit, Kurti tha se intervenimi i NATO-s ndodhi në kohën kur në Kosovë çdo ditë hapeshin varre për fëmijë, burra, gra e pleq, si dhe u kryenin qindra masakra.

Megjithë krimet e bëra në Kosovë, Kurti tha se 23 vjet pas përfundimit të luftës Serbia ende nuk ka kërkuar falje.

“23 vjet pas përfundimit të lutës fqinji ynë verior as nuk kërkon falje as nuk do që t’i kuptojë e pranojë përmaset e krimeve të veta në Kosovë. Në vend që të hapë arkivat shtetërore që do të mund të ndriçonin fatin e të zhdukurve me dhunë dhe të zbuloheshin ekzekutorët e krimeve, pushtetarët e Serbisë arsyetojnë veprimet gjenocidale të Millosheviqit dhe e fajësojnë NATO-n për bombardime”, tha Kurti. Përfaqësuesi i deputetëve të Partisë Demokratike të Kosovës (PDK) në Kuvend, Abelard Tahiri, tha se për të ardhur tek ndërhyrja e NATO-s populli kosovar u desh të vritej, të përndiqej, të dëbohej e masakrohej.

Tahiri tha se ishte populli kosovar i

udhëhequr nga Ushtria Çlirimtare e Kosovës, ai që nxiti reagimin e NATO-s në Kosovë.

“Ishte kjo luftë dhe Ushtria Çlirimtare e Kosovës së bashku me protagonistët e saj në mbështetje të të gjithë popullit të Kosovës, ajo që bëri që aleanca ushtarake më e fuqishme në botë, të vihet në mbështetje të mbrojtjes së vlerave më të larta të civilizimit perëndimor, paqes, lirisë dhe demokracisë”, tha Tahiri.

Kryetari i Lidhjes Demokratike të Kosovës (LDK), Lumir Abdixhiku, tha se intervenimi i NATO-s ishte përgjigje e domosdoshme ndaj agresionit gjenocidal të Millosheviqit në Kosovë.

Ai tha se 24 marsi i vitit 1999 shënon momentum të ri për Kosovën dhe përpjekjen e saj për liri dhe shtet të pavarur.

Spastrimi etnik i Kosovës, vrasjet e fëmijëve, grave, burrave e të moshuarve pa dallim, dhunimet sistematike gjithandej nëpër Kosovë, përndjekjet, djegiet e dëbimet me dhunë dhe me focë, s’mund të merrnin përgjigje tjetër përveçse intervenim të tillë. Prandaj 24 marsi është rreshtim jo vetëm me popullin e Kosovës por rreshtim edhe me anën e duhur të historisë së njerëzimit”, theksoi Abdixhiku.

Më 24 mars të vitit 1999 filluan sulmet ajrore të NATO-s mbi caqet ushtarake policore të ish-Jugosllavisë.

Pas 78 ditësh të sulmeve, bombardimet u ndërpre në më 10 qershor 1999, me miratimin e Rezolutës 1244 të Këshillit të Sigurimit të Kombeve të Bashkuara (OKB).

Enti për Statistika i Maqedonisë Veriore ka publikuar sot rezultatet nga regjistrimi i popullsisë në këtë vend.

ë një konferencë për me dia, drejtori i Entit Shtetëror për Statistika Apostoll Simovski ka thënë se Maqedonia Veriore ka popullatë prej 2.197 319 personash, ndërsa popullata rezidentë është 1.836.713 persona.

”Personat e deklaruar 54.21% janë maqedonas, 29.52 për qind janë shqiptarë, 3.98 si turq, 2.34 si romë, 1.18 për qind si serbë, 0.87 si boshnjakë dhe 0.44 si vllëh. Nga popullata e përgjithshme rezidente, 58.44% janë deklaruar si maqedonas, 24.3 për qind si shqiptarë, 3.86 si turq, 2.53 si romë, 0.47 për qind si vllëh, 1.3 si serb, dhe 0.87 si boshnjakë”, tha Simovski.

Sipas këtyre të dhënave, nga numri i përgjithshëm i popullsisë rezidente 58.44 për qind e tyre janë deklaruar maqedonas, 3.84 për qind turq, 2.53 për qind janë nga komuniteti rom, 0.47 për qind janë vllëhë, 1.3 për qind serbë dhe 0.87 për qind janë deklaruar si boshnjakë.

Në bazë të të dhënave nga regjistrimi i vitit 2002, numri i popullsisë shqiptare ka shënuar rënie për rreth një për qind në vitin 2021.

Enti Shtetëror i Statistikës të mërkurën më 30 mars, publikoi edhe numrin e përgjithshëm të popullsisë së regjistruar, që përfshin atë rezidente dhe jorezidente. Janë regjistruar gjithsej 2,097,319 persona dhe prej tyre 54.21 për qind janë deklaruar maqedonas, 29.52 për qind shqiptarë, 3.98 për qind turq, 2.34 për qind nga komuniteti rom, 1.18 për qind serbë, 0.98 boshnjakë dhe 0.44 vllëhë.

Kryeministri Dimitar Kovačevski ka përgëzuar Entin Shtetërorë të Statistikave për realizimin e procesit të regjistrimit. Kovačevski siguron se i gjithë procesi është në përputhje me të gjitha standardet evropiane.

“Regjistrimi është kryer në përputhje me të gjitha standardet statistikore evropiane dhe ka ofruar të dhëna që janë vlerësuar si të sigurta, të besueshme, të vlefshme dhe të dobishme. Regjistrimi përmban informacione relevante për gjendjen reale të popullsisë, që i mundëson shtetit të planifikojë dhe të krijojë politika në interes të qytetarëve dhe biznesit”, ka shkruar Kovačevski.

“Regjistrimi i popullsisë u realizua me

Censusi/ Shqiptarët në Maqedoninë e Veriut përbëjnë 29.52 për qind të popullsisë së përgjithshme

Popullsia e përgjithshme

Maqedonas	1,137,030	54.21 %	-----
Shqiptarë	619,187	29.52 %	-----
Turq	83,443	3.98 %	-----
Romë	49,104	2.34 %	-----
Serb	24,759	1.18 %	-----
Boshnjakë	18,163	0.87 %	-----
Vllëhë	9,208	0.44 %	-----
Të tjerë	24,165	1.16 %	-----
Persona për të cilët të dhënat janë marrë nga burime administrative	132,260	6.31 %	-----
Total	2,097,319		

#regjistrimi2021

Enti Shtetëror i Statistikës të mërkurën më 30 mars, publikoi edhe numrin e përgjithshëm të popullsisë së regjistruar, që përfshin atë rezidente dhe jorezidente. Janë regjistruar gjithsej 2,097,319 persona dhe prej tyre 54.21 për qind janë deklaruar maqedonas, 29.52 për qind shqiptarë, 3.98 për qind turq, 2.34 për qind nga komuniteti rom, 1.18 për qind serbë, 0.98 boshnjakë dhe 0.44 vllëhë.

sukses. Ne dëshmuam se mundemi dhe dimë të realizojnë regjistrim të popullsisë. Nëse më parë duheshin dy vjete për shpalljen e rezultateve, në këtë e bënë për gjashtë muaj, ashtu siç e kishim paraparë”, deklaroi drejtori i Entit Shtetëror të Statistikës, Apostol Simovski.

Lidhur me rezultatet e regjistrimit, nëpërmjet një statusi në Facebook ka reaguar kryetari i BDI-së, Ali Ahmeti, sipas të cilit, Maqedonia e Veriut pas 20

vjetësh ka një pasqyrë më të qartë sa i përket numrit të përgjithshëm të popullsisë dhe përqindjes së komuniteteve në vend.

“Përgëzoi të gjitha institucionet që ishin të përfshira dhe ndihmuan regjistrimin si proces që filloi në muajin mars të vitit të kaluar me diasporën e vendit, e që përfundoi në shtator me regjistrimin e popullatës në vend, proces dhe sfidë aspak e lehtë, por që ia dolëm ta përfundojmë me sukses”, ka shkruar Ahmeti.

Historia e shekullit të 20-të prapa pushtimit të Ukrainës nga Rusia

Katya Cengel

gjatë Luftës së Dytë Botërore, nacionalistët ukrainas i panë nazistët si çlirimtarë nga shtypja sovjetike. Tani, Rusia po e përdor atë kapitull për ta pikturuar Ukrainën si një komb nazist.

Përpara se forcat ruse të hidhnin raketa në kryeqytetin ukrainas të Kievit; kapi Çernobilin, vendi i aksidentit më të keq bërthamor në botë; dhe sulmoi qytetin e dytë më të madh të Ukrainës, Kharkiv, Presidenti rus Vladimir Putin ndau disa fjalë të zgjedhura.

Në një ese të botuar në faqen e internetit të Kremlinit në rusisht, ukrainisht dhe anglisht korrikun e kaluar, Putin u vlerësoi liderëve sovjetikë që shpikën një republikë ukrainase brenda Bashkimit Sovjetik në vitin 1922, duke krijuar një shtet fiktiv të padenjë për sovranitet jashtë territorit historik rus. Pasi Ukraina shpalli pavarësinë e saj në 1991, argumentoi presidenti, udhëheqësit ukrainas “filluan të mitizojnë dhe rishkruajnë historinë, të redaktonin gjithçka që bashkonte [Rusinë dhe Ukrainën] dhe t'i referoheshin periudhës kur Ukraina ishte pjesë e Perandorisë Ruse dhe Bashkimit Sovjetik, si profesion.”

“Realiteti historik” i Ukrainës moderne është më kompleks se versioni i ngjarjeve të Putinit, duke përfshirë “një histori mijërvjeçare të ndryshimit të feve, kufijve dhe popujve”, sipas New York Times. “Çdo pushtim nga fraksionet ndërluftuese dhe gjeografia e larmishme e Ukrainës...krijoi një strukturë komplekse shtetesh multietnike.”

Përgjatë shekujve, Perandoria Ruse dhe Austro-Hungareze, Polonia dhe Lituania kanë pasur të gjitha juridiksion mbi Ukrainën, e cila për herë të parë shpalli pavarësinë e saj moderne në vitin 1917, me formimin e Republikës Popullore të Ukrainës. Rusia shpejt rimori kontrollin e Ukrainës, duke e bërë atë pjesë të Bashkimit Sovjetik të sapokrijuar dhe duke ruajtur pushtetin në rajon deri në Luftën e Dytë Botërore, kur Gjermania pushtoi. Debati se si të kujtohet kjo histori e kohës së luftës, si dhe implikimet e saj për nacionalizmin dhe pavarësinë ukrainase, është kyç për të kuptuar konfliktin aktual.

Sipas rrëfimit të Putinit, lëvizja moderne për pavarësinë e Ukrainës filloi jo në vitin 1917, por gjatë Luftës së Dytë Botërore. Nën pushtimin gjerman të Ukrainës, midis 1941 dhe 1944, disa luftëtarë ukrainas të pavarësisë u rreshtuan me nazistët, të cilët ata i shihnin si shpëtimtarë nga shtypja sovjetike. Putini është tërhequr nga kjo periudhë në histori për të portretizuar çdo shtytje të Ukrainës për sovranitet si një përpjekje naziste, thotë Markian Dobczansky, një historian në Institutin e Kërkimeve Ukrainase të Universitetit të Harvardit. “Është me të vërtetë thjesht një përpjekje cinike mahnitëse për të luftuar një luftë informacioni dhe për të ndikuar në opinionet e njerëzve,” shton ai.

Dobczansky është në mesin e një grupi studiuesish që kanë sfiduar publikisht versionin e Putinit për pushtimin nazist të Ukrainës dhe vitet e sundimit sovjetik mes të cilit është përfshirë. Pothuajse të gjithë këta ekspertë fillojnë rrëfimet e tyre me rënien e Perandorisë Ruse, kur dhjetëra mijëra ukrainas luftuan kundër Ushtrisë së Kuqe Bolsheviqe për të krijuar Republikën Popullore të Ukrainës. Ukrainasit vazhduan të luftojnë për pavarësi deri në vitin 1922, kur u mundën nga sovjetikët dhe u bënë Republika Sovjetike Ukrainase e Bashkimit të Republikave Socialiste Sovjetike (U.S.S.R.). Duke lënë jashtë periudhën jetëshkurtër, por të luftuar të vështirë të pavarësisë së Ukrainës në fillim të shekullit të 20-të, Putini anashkalon sovranitetin e vendit, thotë Dobczansky.

Gjithashtu nga ky version i ngjarjeve të lejuara janë gjenocidi dhe shtypja që ndodhën nën sundimin sovjetik – më e famshmja Uria e Madhe. Holodomor, i cili bashkon fjalët ukrainase për urinë dhe shkaktimin e vdekjes, mori jetën e rreth 3.9 milionë njerëzve, ose afërsisht 13 për qind të popullsisë së Ukrainës, në fillim të viteve 1930. Një zi buke e krijuar nga njeriu, ishte rezultat i drejtpërdrejtë i politikave sovjetike që synonin ndëshkimin e fermerëve ukrainas që luftuan mandatet sovjetike për t'u kolektivizuar. Sovjetikët zhvilluan gjithashtu një fushatë intensive “rusifikimi”, duke persekutuar elitën kulturore të Ukrainës dhe duke ngritur gjuhën dhe kulturën ruse mbi të gjitha të tjerat.

Kur Gjermania pushtoi në vitin 1941,

disa ukrainas, veçanërisht ata në Ukrainën perëndimore, i panë ata si çlirimtarë, thotë Oxana Shevel, një shkencëtare politike në Universitetin Tufts. Ukrainasit nuk donin veçanërisht të jetonin nën gjermanët aq shumë sa të shpëtonin nga sovjetikët, shton Shevel, i cili është presidenti i organizatës arsimore jofitimprurëse Shoqata Amerikane për Studime Ukrainase.

“Objekti më i gjerë ishte krijimi i një shteti të pavarur, por në këtë proces, [ukrainasit] u angazhuan gjithashtu në pjesëmarrjen në Holokaust,” thotë ajo. Pyetja për Shevel është se si ta trajtojmë këtë histori. Nga këndvështrimi sovjetik që Putini ende e përqafon, është e thjeshtë, thotë ajo: Me përjashtim të Holokaustit, nacionalistët ukrainas ishin “djem të këqij” sepse “ata luftuan shtetin sovjetik”. Putini dhe kritikët e tjerë shpesh bazohen në bashkëpunimin e ukrainasve në kohën e luftës me nazistët për të karakterizuar në mënyrë të pabazë vendin modern si një komb nazist; në një fjalim të 24 shkurtit, presidenti rus e konsideroi “çmilitarizimin dhe denazifikimin e Ukrainës” qëllimet kryesore të pushtimit.

Nga ana ukrainase e debatit, historia e vendit gjatë kohës së luftës është më komplekse. A janë nacionalistët “djem të këqij” sepse morën pjesë në Holokaust, pyet Shevel, apo “djem të mirë” sepse luftuan për pavarësi?

Për Putinin, edhe ngritja e kësaj çështjeje është nxitëse. “Çdo lloj rivlerësimi i trajtimit sovjetik të historisë është ajo që Putini do ta konsideronte [një] qasje naziste ose nazifikimi,” thotë Shevel.

Të mohosh pretendimin se Ukraina është një shtet nazist nuk do të thotë të minimizosh veprimet e nazistëve gjatë kohës së luftës në Ukrainë. Natalie Belsky, një historiane në Universitetin e Minesotës Duluth, thekson se një nga masakrat më të mëdha të Holokaustit ndodhi pak jashtë Kievit. Midis 1941 dhe 1943, nazistët – të ndihmuar nga bashkëpunëtorët vendas – qëlluan rreth 70,000 deri në 100,000 njerëz, shumë prej tyre hebrej, në Babyn Yar, një përrorskë në periferi të Kievit. Sipas Muzeut Kombëtar të Luftës së Dytë Botërore, një në çdo katër viktima hebreje të Holokaustit u vra në Ukrainë.

Ndërsa gjermanët shpesh mendojnë për Luftën e Dytë Botërore si një luftë kundër

rusëve, shumica e luftimeve u zhvilluan në fakt në Ukrainën dhe Bjellorusinë moderne, si dhe në pjesë të mëdha të Rusisë perëndimore, thotë Dobczansky. Nën pushtimin gjerman, disa milionë ukrainas u dërguan në Gjermani për të punuar në ferma dhe fabrika. Megjithatë, për shkak se hierarkia racore naziste i vendosi ukrainasit mbi rusët, nazistët bënë një përpjekje të kufizuar për të promovuar kulturën kombëtare ukrainase në territoret e pushtuara – një lëvizje që, nga ana tjetër, ndihmoi në sjelljen e një pjese të lëvizjes nacionaliste ukrainase në anën gjermane.

“Ato grupe [nacionaliste] sigurisht kishin elementë antisemitë,” thotë Belsky. “Por [ata] në thelb mendojnë se, ose gjykojnë se, kishin më shumë gjasa të merrnin pavarësinë e Ukrainës nën pushtimin nazist sesa nën pushtimin sovjetik.” Nazistët, thotë ajo, u premtuan nacionalistëve ukrainas po aq – të paktën pas luftës. Por edhe para humbjes së tyre nga aleatët në vitin 1945, gjermanët u kthyen kundër disa prej aleatëve të tyre ukrainas, duke përfshirë një nga luftëtarët më të famshëm të pavarësisë së vendit, Stepan Bandera. Në luftën e tij kundër sovjetikëve, Bandera u rreshtua me gjermanët, vetëm për të përfunduar në një kamp përqendrimi pasi ai refuzoi të anulonte një shpallje të shtetësisë ukrainase në 1941. I liruar në 1944 për të ndihmuar nazistët të luftonin përsëri kundër sovjetikëve, Bandera i mbijetoi lufta, vetëm për t’u helmuar nga KGB-ja në vitin 1959. Në vitin 2010, presidenti ukrainas Viktor

Jushçenko i dha Bandera titullin “Hero i Ukrainës”, por nderimi u anulua një vit më vonë.

“Ky [rishqyrtimi i pjesëmarrjes së Ukrainës në mizoritë e kohës së luftës] ka nxitur një dialog relativisht të vështirë në Ukrainë për çështjen e bashkëfajësisë”, thotë Belsky.

Putini i ka referuar nacionalistëve ukrainas në shërbim të agjendës së tij politike të portretizimit të ukrainasve modernë si nazistë. Përpara pushtimit të Krimesë nga Rusia në vitin 2014, shumë ukrainas e shihnin Banderën dhe luftëtarët e tjerë të lirisë në një këndvështrim më pak të favorshëm, thotë Shevel. Pasi, megjithatë, ajo vuri re një zhvendosje, ku këta individë, disa prej të cilëve luftuan përkrah nazistëve, u quajtën heronj. Sovjetikët, që dikur mbaheshin si çlirimtarë nga nazistët, tani ishin përsëri djemtë e këqij. Bandera mund të mos jetë më një hero zyrtar i Ukrainës, por kujtimi i tij dhe i luftëtarëve të tjerë të pavarësisë të shekullit të 20-të vazhdon. Në vitin 2015, Ukraina miratoi një sërë ligjesh dekomunistizimi që kërkonin heqjen e monumenteve komuniste dhe riemërtimin e hapësirave publike për nder të nacionalistëve ukrainas dhe organizatave nacionaliste, duke përfshirë ato që dihet se kanë marrë pjesë në Holokaust. Legjislacioni është kundërshtuar nga studiues të cilët e shohin atë si zbardhje, ose injorim të anëve të errëta të këtyre lëvizjeve dhe aktiviteteve të tyre.

Shevel pajtohet se një ndryshim i plotë në inkuadrim “ndoshta nuk është rezultati

më i mirë”. Megjithëse tregimi i mëparshëm sovjetik ishte shumë i njëanshëm, ajo paralajmëron që të mos zëvendësohet me një rrëfim po aq të njëanshëm që etiketon nacionalistët ukrainas djem të mirë pa kushte. Sido që të jetë, thotë Shevel, çështja është një çështje që duhet të debatohet brenda, jo nga një pushtues i huaj: “Është problematike, por është një debat i brendshëm”.

Dobczansky, nga ana e tij, beson se Ukraina ka të drejtë për versionin e saj të historisë dhe se ukrainasve duhet t’u lejohej të zgjedhin se si të paraqesin përvojat e tyre. Ai vlerëson përpjekjet e studiuesve vendas për të studiuar Holokaustin dhe për të hapur arkivat e tyre dhe vëren se presidenti aktual i Ukrainës, Volodymyr Zelenskyy, është hebre.

“Ukraina ka filluar procesin e përbaljes me faqet më të errëta të së kaluarës së saj,” tha ai.

Në atmosferën e ngarkuar të sotme, të thuash ndonjë gjë kritike për nacionalizmin ukrainas ose duke tërhequr vëmendjen ndaj përfshirjes së nacionalistëve ukrainas me nazistët mund të shihet si mbështetje e përsëritjes të Ukrainës nga Rusia si një komb nazist, vëren Belsky.

Ky tregim rus nuk është asgjë e re. Në vend të kësaj, thotë Dobczansky, është pjesë e një lufte afatgjatë informacioni ruse mbi Ukrainën. Justifikimet ahistorike të Putinit për pushtimin nuk e befasonjnë studiuesin. Ajo që e befason atë është mbështetja që ai ka parë për Ukrainën, madje edhe “Saturday Night Live” duke i bërë haraç kombit të rrethuar.

Dobczansky teorizon se përgjigja e indinjuar ndaj pushtimit është e lidhur me rishqyrtimin relativisht të fundit të kolonializmit nga shoqëria. Për shkak se Ukraina u integrua me sukses në Bashkimin Sovjetik pas Luftës së Dytë Botërore, Dobczansky nuk e sheh periodën që çoi në pavarësinë e Ukrainës në 1991 si një pushtim aq shumë si një marrëdhënie midis një kolonie dhe një kolonizatori. Duke bërë luftë kundër Ukrainës, Putini në thelb po përpiqet të mbajë një koloni.

“[Udhëheqësit rusë] në thelb nuk njohin asnjë agjenci historike ukrainase përveç agjencisë që ata imagjinuan për ta,” thotë Dobczansky.

Ukraina – dhe bota – duket se po imagjinojnë diçka ndryshe.

Dear readers and followers of Argumentum.al

On the third anniversary of the founding of the online media Argumentum.al, now it comes in the version of a monthly magazine which you can browse online from April 2022.

This monthly publication offers a clear combination of news on Albania, the Western Balkans and the world, as well as opinions and analyses of events taking place during the month.

Thanking each of you for your attention and trust in our media, we promise that we will continue to publish objective analysis on key developments in the country, region, Europe and the world.

Argumentum.al strives to be an authoritative source of journalism with analyses and comments on international relations, world politics and a wide range of issues of global importance by publishing exclusive materials. This is done thanks to the contribution of some of the well-known names of Albanian politics and journalism and other local and foreign collaborators. At the same time, Argumentum.al is open for comments and opinions by its readers.

Read on domestic and international issues in the magazine Argumentum.al free of charge in Albanian and English starting from April 2022!

“Argumentum”, an intellectual process...

“English Edition”

Putin undermined diplomacy! The Force of law over the Law of force! 10 geopolitical miscalculations!

REALPOLITIK "FLASH"
17 FEBRUARY – 3 MARCH

DR. JORGJI KOTE, a renowned diplomatic analyst, "dots the i's and crosses the t's" on the major events related to the Russian aggression against Ukraine in only 1000 words.

Putin undermined the largest preventive diplomacy of the Western Alliance in the last 30 years! There remained no leader and Foreign Minister of the biggest powers without going to Moscow, talking at length and calling President Putin/FM Lavrov, apart from several forums/summits. It was undoubtedly among the rarest examples of the "crisis, shuttle and phone diplomacy" until the last minute. Unfortunately, Putin ignored them. For the first time after 1991 Russia was not represented in the prestigious international Security Conference in Munich on 20 February. Preventive diplomacy failed, because it was undermined by Russia. For, there can be no diplomacy on earth that can be successful when the will from their side is lacking. Or when the latter uses diplomacy just to "wash the mouth" as a "fig leaf" or to gain time and hide the real intentions.

The Force of the law above the Law of the force is on the top of the agenda of international relations. In the last 75 years, thanks to the establishment of its multilateral system, with UN at the head and other important organizations, the use of force which has prevailed in the periods of the balance of powers until the World War II came almost to an end; when the strongest used his political, economic and military force against the weaker, violating international regulations and law. Lack of peace, security and bloody conflicts had their source exactly in the abuse with the use of force by bigger states; however, the balances of power change continuously, endangering any prospect of peace and prosperity. Therefore, in the last 75 years it is international law that is applied, resolving disagreements and conflicts in a peaceful way, through diplomatic chan-

nels and international courts, but not through violence and arms.

The force of international law is safeguarded by the UN Charter, a number of well-known international treaties and conventions, which ensure the sovereignty and territorial integrity of each state, human rights and fundamental freedoms and others. Russia claims without any reliable basis that the West has violated international law with its military interventions in Kosovo, Libya, Siria, Iraq and elsewhere. Although the situation in Ukraine cannot be compared at all with those countries and Kosovo, in particular, where there was genocide and crimes against humanity committed, Russia, moreover as a permanent member of the UN Security Council could very well have lodged its complaints in the proper international fora and institutions against alleged violators but not violate international law. For the sake of truth, Russia has been very selective in terms of international law, referring to when it was beneficial and ignoring it when it spoils its "geopolitical mood".

10 geopolitical miscalculations with catastrophic costs for Ukraine, Europe and Russia were made by Putin. Both at home and abroad, for today and tomorrow. His mistakes remind us of Bonaparte, who after the invasion of Spain was trying to justify himself saying that after all he had not committed any crime; but the great Talleyrand gave him with great concern the emblematic answer "No, Your Majesty, it is even

worse, you have committed a mistake".

As President Biden spoke with pathos in his speech on the State of the Union on 1st of March "Putin miscalculated badly, he does not know what's coming, he was wrong, we are ready, we are united"

Putin's mistakes start with his unrealistic and exaggerated belief related to the rifts, problems and lack of cohesion on various aspects within the Western Alliance, also an effect of several crises which it has gone through. Nevertheless, one who knows the Western history may quickly realize that albeit debates and divisions, as democratic states and organizations due also to the clash of interests, when it comes to protect the fundamental values and principles, the West comes together; moreover, the crises make them even stronger, which is also the case now. Both NATO and the EU have made epochal moves and actions which were unthinkable only a few months ago.

The next miscalculation is the underestimation of the extent of sanctions, thinking that Moscow could withstand them as hitherto. However, Putin did not think it well that the sanctions this time would be so tough that very soon they would work havoc on Russia. He has not even taken account of their large unprecedented variety, in every area, including the restrictions/exemption from the international payment system "SWIFT" which is considered as a "financial atom bomb". The other mistake is the under-estimation of the tremen-

dous international solidarity and the staunch support by the western institutions to Ukraine; in all forms – clothes, foods, shelter, up to billions of financial aids and others.

The next mistake was the rushed assessment of the stances and expectations from some big states, as Germany, with many “Putin Versteher” or Russian lobbying. But, on 27 February, Bundestag made a “revolution” in the German foreign policy, breaking away with pacifism; it decided historically to deliver weapons to Ukraine and double its defence capacities. Most importantly, Berlin gave up the operation of the gigantic “Nord Stream” with Russia.

Then, Putin underrated the immense moral and military might of the brave Ukrainian people, who is displaying its best against the worst. Putin forgot that Ukraine 2022 has advanced a lot

compared to 2014 also in the military field. The Russian military “Blitz” in Ukraine failed and despite the further dynamics of the events, Russia will find it extremely hard even in this aspect; as to the moral, political, public aspect and image, they are down on the ground! The 141 votes in the UN General Assembly in favour of Putin’s indictment by the International Criminal Court is the latest solid proof of his multi-faceted condemnation. Besides, even the assessment of the response from the

Russian people by at large may be erroneous following the inter-actions of the above-mentioned actors/factors. The other grave mistake is the over-estimation of the force and armament of the Russian army. Actually, its moral and motivation cannot be high, since there is no clear reason for the war there. Finally, Putin and Lavrov make a mistake by mentioning the atom/nuclear weapons. Attention, do not “play with them” because the USA, France and UK do also possess them.

10 geopolitical miscalculations with catastrophic costs for Ukraine, Europe and Russia were made by Putin. Both at home and abroad, for today and tomorrow. His mistakes remind us of Bonaparte, who after the invasion of Spain was trying to justify himself saying that after all he had not committed any crime; but the great Talleyrand gave him with great concern the emblematic answer “No, Your Majesty, it is even worse, you have committed a mistake”.

Biden “Cements” Western Union! The West “Storms” Putin! A Pyrrhic Victory? Many Mediators but Little Mediation! Diplomatic Dilettantism!

The West “Storms” Putin! This is the major historical outcome of the Western Unity vis à vis the 10 Putin’s strategic mistakes mentioned earlier in this section. While “storming” Russia with a catalogue and “arsenal” of unprecedented measures and sanctions, which will “work havoc” to Russia. There are exactly 600 sanctions applied against Russia, one more severe than the other from 60 in 2014! Although they have already started, their damaging effects will be felt a little later and much more heavily in the everyday life in Russia.

**REALPOLITIK “FLASH” NO. 18
17 FEBRUARY – 3 MARCH 2022**

By DR. JORGJI KOTE

1. Biden “Cements” Western Union! Yes, this maybe said with “full mouth” after three summits held in Brussels on 25 March – G-7, EU and NATO; with the physical presence of US President Joe Biden and his well-known messages. What a deep contrast with 5 years ago when his predecessor, Trump was in Brussels! Under the US leadership, the West has been united more than never before in the last 30 years. With an unwavering unity and determination to defend at any cost the democratic fundamental values and principles! This is why it is ironically mentioned that Putin with this absurd aggression “did an honour to the West”; the latter is drawing plenty of lessons from its mistakes and delays

vis à vis Russia. In fact, Putin committed a terrible geopolitical mistake by trying to make use and encourage the drifts within the Alliance in Ukraine. But, as the folk saying goes “Sow the wind and reap the whirlwind”

2. The West “Storms” Putin! This is the major historical outcome of the Western Unity vis à vis the 10 Putin’s strategic mistakes mentioned earlier in this section. While “storming” Russia with a catalogue and “arsenal” of unprecedented measures and sanctions, which will “work havoc” to Russia. There are exactly 600 sanctions applied against Russia, one more severe than the other from 60 in 2014! Although they have already started, their damaging effects will be felt a little later and much more heavily in the everyday life in Russia. Therefore, President Biden was right to underline that “Putin does not know what is coming for him!” In fact, Putin’s “Star” has started its own downset; he is internationally isolated, exempt-

ed from the Council of Europe and maybe later from G-20, condemned by a Resolution of the UN General Assembly with an historic number of 141 votes and by the International Court of Justice in the Hague! This aggression is also accompanied with large – scale protests and demonstrations worldwide and so on. Then, what else is needed to mark the end of the Russian army, which is being demythologized in Ukraine by the daring spirit and heroism of its army and the unheard of solidarity with its people?

3. “A Pyrrhic Victory? So, then what remains for Russia and Putin is only a possible military victory, thanks to its supremacy in number and armaments. But even its army it is stuck in the mud. It failed to capture Kyiv and occupy any big city, it has faced a tough resistance with huge losses in other regions, 8 of its superior commandants were killed; likewise, it has encountered many problems related to supply with weapons, petrol, foods, munition, lack of motivation in war and so on. Now it is being reorganized in order to divide Ukraine in two, since its whole occupation has failed, as an dangerous adventure warned much earlier. Accordingly, whatever would happen in the battlefield, as the odds are, even in the military aspect in the best case there would be a only “Pyrrhic victory” for Russia.

4. Many Mediators, but Little Mediation in the dialogue between Pristina and Belgrade. It has stuck for months

on end. Mostly words, promises, with “if ands and buts”, but very little is moving. The opposite is occurring with the mediators for Western Balkans and this dialogue. Apart from Lajčák and Escobar, now there is also a German and British mediator; quite recently, even the General Assembly the Council of Europe has nominated its own mediator, the former Greek Chief Diplomat, Mrs. Bakoyannis. A full team with 5 mediators, three from states that do not recognize Kosovo! A year ago, just at this session, when the future appointment of other mediators was made known, we mentioned the folk saying “Many Cooks Spoil the Broth” However, the “broth” is not there yet, let alone its quality!. This is why it is high time that without additional mediators, both the EU and USA would sit down “cross-legged”, define a final and firm agenda, step up their pressure on both sides, but not treating them “one of the mom and the other of the step-mother” so that the dialogue continues with high intensity. Otherwise, mediators will come and go, they may also be changed, but the same old story of the last 11 years will be repeated, again with only “good words but stones in the basket” The Russian aggression against Ukraine and its defiance of the West in general is a strong appeal for practical results and not empty “shuttle diplomacy”.

5. Diplomatic diletantism! We refer to Kosovo’s most recent demand for

NATO membership and to the EU due to the Russian danger. As expected, It was instantly rejected, certainly with a diplomatic language. Ok, each state and its diplomacy, including Kosovo should try and benefit from new situations, but within the possibilities, without creating a boomerang and through confidential diplomatic channels. Because, it is clear that Kosovo’s membership to NATO would remain impossible since 5 member states do not recognize Kosovo. And apart from Greece, others have not given even a hint of change. Thus, it would be much better to talk with these countries in confidence but without making it public. Unfortunately, Kosovo has displayed such diplomatic diletantism at other cases during its application for membership to UNESCO and INTERPOL, where it has shown just “wishful thinking.”

A case of diplomatic diletantism is also the repeated demand articulated a few days ago in New York by FM Xhaçka, while pressing the opening of the negotiations with the EU. When it is common knowledge that it is not Brussels but Sofia that has blocked it. Then, instead of making much unnecessary noise in the “Glass Palace” where no one pays heed to our negotiations or even worse lecturing the EU on its approaches from New York, it would be much better to run to Sofia and Skopje to talk with both sides there; reminding them to speed up the agreement between them, since it their deadlock is also affecting us.

NATO to open Balkan airbase converted from ex-Soviet facility in Albania

An old Soviet-era air base in Albania is set to become a tactical base of operations for NATO.

It means there will be a NATO base in the western Balkans when it re-opens in 2023.

Military spending is now on the rise in much of Europe — most notably in Germany — but also in the Balkans.

Tensions are also rising in Albania's backyard and Balkan rivals Croatia, which is a NATO member, and Serbia, which opposes the alliance, appear to be in a mini arms race. Serbia has bought MiG-29 fighter jets and tanks from its fellow Slavic ally Russia, whilst Croatia has bought 12 Rafale fighter jets from France.

Work started in January to upgrade the Kuçovë air base as a modern hub of operations and its ability to host an array of modern era fighter jets.

NATO and Albania have pledged €50 million for the Kuçove air base which is expected to be operational by the end of 2023.

It's 85 kilometres south of Tirana, the capital, is named after the small nearby town of Kuçovë — which under Albania's communist regime was called Stalin City.

It was built in the 1950s using prison labour under leader Enver Hoxha who, despite being communist, resisted joining the USSR. Viktor Vangjeli, 83, served for 27 years in Kuçovë flying MiG-19s before he retired in 1990.

He talked about the daily flights countering rare air space violations by neighbours during the Cold War.

"The flying intensity during those times under the Cold War has been very high," he said, adding that this air base "was in charge, until 1962, for the coverage of all the country's air space".

He said that Kuçovë's conversion to a modern NATO hub would be beneficial to the next generation of Albanian pilots who would be trained to fly modern jets.

After the fall of the communist regime in 1990, Albania's air force had more than 200 MiGs, a type of Soviet era fighter jet, across three air bases. Most of them have now been scrapped and the country's old Russian and Chinese-made jets stopped flying in 2005.

For a few years, some old Antonov-2 planes, another Soviet era warplane, were used for agriculture or other purposes.

Albania's air force now has some Cougar helicopters and is expecting to get a few Blackhawk ones, but no jets.

Albania, a NATO member since 2009, also hopes to join the European Union. It's joined in with the EU's hard-hitting sanctions and has strongly denounced Russia's aggression. /compiled from wires

Outgoing Brussels' Ambassador calls on Albanian political forces to unite for EU integration

The Head of the EU Delegation to Tirana, Ambassador Luigi Soreca called for the unification of political parties in Albania to join forces, saying that his departure does not change anything in Albania's path towards the EU.

"They should find political cooperation on what is the priority, which is integration and political debates should be exactly on this," said Soreca who ended his mandate in Albania without succeeding in making possible the opening of the intergovernmental negotiations of Albania with the Union

"We will bring experts to Albania to prepare the Albanian team, and my departure will not change anything from the full commitment of the delegation," he pledged on Monday, which was his last statement in Tirana before leaving.

"I have traveled all over Albania, I have traveled thousands of kilometers, I can be the person who has traveled the most in Albania, and everywhere I have seen that people have realized that the priority is EU integration," said the outgoing Ambassador.

"The time for the wedding has already come, the rings are ready, and the member states know what they want. They want the membership negotiations to open," said Soreca who promised he would return to Albania perhaps with another task, but also as an ordinary citizen.

DP chairman Lulzim Basha resigns after being boycotted even by his closest followers

I have decided to take a step back by resigning from the post of DP chairman, with the intention and determination to help re-establish and unite the Democrats and the Democratic Party (DP) as the only hope for Albanians.”

This was announced by Basha in a statement during the meeting with the parliamentary group and the college of mayors, where he said that he is taking a step back to enable the revival of the Democratic Party.

The meeting took place on Monday evening a week after 25 deputies of Basha's parliamentary group abandoned him after the defeat of March 6, and when a handful of supporters backed him.

Basha used the standard expression that in this way paves the way for the unification of the party. “I personally invested everything for a solution that would serve both the Democratic Party and transparency. Today I do not want to dwell on what happened and how it happened, who was right and who was wrong, I am convinced that time will clarify this,” said Basha, who in the meantime lashed out at the current government for deepening the crisis.

Basha did not mention the former veteran leader Sali Berisha who has become the promoter of forcing him to resign after 8 years in power during which he led the DP to 5 losses against PM Edi Rama.

Further Basha said April 25 (the time when general elections were held in Albania last year) was a severe blow to the Dem-

ocrats, to democracy and to the hopes of Albanians for change after 8 years of unfulfilled promises, corruption and ridicule with the pain and sorrow of the people.

According to him, his attempt to keep the DP united failed because he and his Democrat supporters faced a campaign of unprofessional and untrue attacks that created a spirit of disruption, and “as a result today the Democratic Party is experiencing a deep crisis.”

Basha said he would be fully committed and would never abandon the Democrats' sacrifice. This means that he would continue to work tirelessly, unwaveringly committing himself to the revival of the values, principles and standards as Democrats in the party, he said, adding that Democrats are tired of the internal conflict, of the campaigns and the deni-

grating language, from which the Democratic Party and Albania are harmed and only Edi Rama and his clique benefit.

Although he fought in every way to stay at the helm of the DP, it seems that Lulzim Basha no longer resisted the pressure of the Democrats.

According to the party statute in cases of resignation of the chairman, the Secretary General convenes the National Council, which commands the Vice-Chairman who will lead the Party until the election of a new chairman.

Given that the two vice chairmen Agron Gjekmarkaj and Grida Duma have resigned, the two current vice presidents Enkelejd Alibeaj and Jorida Tabaku will take over DP's leadership commanded by the General Secretary, Gazment Bardhi.

PM Rama announces creation of National Board of Fuel Administration in Albania

The state of emergency imposes the direct intervention of the government for the freezing of profit margins as well as the transparency of fuel prices, therefore the National Board of Fuel Administration is immediately established,” said on Friday Prime Minister Edi Rama. He told a meeting of oil suppliers that any speculation about the consequences of the war on fuel prices would be restrained.

“A Normative Act with the immediate force of law to deal with this emergency will determine tomorrow the framework of obligations and limited rights of fuel suppliers for a two-month period to be renewed according to the dynamics of the war,” said Rama. Addressing the oil suppliers, the Prime Minister stressed that “you belong to that part of the Albanian society that must make sacrifices.”

“This is not the time to win, but to resist. This is the time to keep your share of the burden. We have an obligation to bear the greatest burden. This is a war and everyone has to bear the burden,” he said.

The Prime Minister stressed that “within 24 hours, the government will pass a normative act with the

“A Normative Act with the immediate force of law to deal with this emergency will determine tomorrow the framework of obligations and limited rights of fuel suppliers for a two-month period to be renewed according to the dynamics of the war,” said Rama.

Addressing the oil suppliers, the Prime Minister stressed that “you belong to that part of the Albanian society that must make sacrifices.”

force of law and the government will enter the administration of supply together with suppliers through a National Board of Fuel Supply”.

“Every day you and the government, represented by the Minister of Finance and Economy, the Minister of Infrastructure and Energy, the Director of Taxes, the Director of Customs and the head of the Competition Authority, will be at the table with 5 representatives from you,” Rama said.

The Prime Minister stressed that “there will be no sign at any gas station, where a price will be displayed that has not been approved by the board... If someone does this he will lose the gas station. I ask for your solidarity and commitment with grace, and the law will do this with its power. We have no other way.”

It is officially confirmed that Albania has been hit by bird flu

The Ministry of Agriculture has announced that Albania has been hit by the bird flu and that has been confirmed by the analyses made by the reference laboratory of the Institute of Food Safety and Veterinary, which have shown the presence of avian influenza H5N8.

After Sunday's announcement measures have been taken to limit the virus and the poultry where the H5N8 virus was found has been isolated. All citizens have been advised not to buy live birds without a veterinary certificate or in inappropriate conditions. Finally, advice is given for chicken meat to be cooked at high temperatures and eggs to be consumed cooked.

Allegations of the existence of bird flu have been made in the media for more than 10 days, while the authorities resolutely denied the existence of the virus.

The "Association for Consumer Protection and Local Producers" intends to address the special prosecution on serious crimes, SPAK for the investigation of officials who did not take action on this situation. "We timely denounced the problem of chicken death but were not heard," the association said in a statement released on Sunday. "The Association for Consumer Protection and Local Producers has publicly denounced several times last days that the cases of dead chickens in Durres were a pure case of bird flu. These statements were based after consultations with the best veterinary

specialists in the field as well as honored professors with whom our Association has been cooperating for a long time."

Earlier, bird flu hit European Union countries such as Italy, Spain and Germany, killing millions of birds.

So far, there is no case of people being affected by bird flu, while the Ministry of Agriculture has reiterated the advice for more hygiene by washing hands.

The Institute of Food and Veterinary Safety in a press release stressed on Monday that there is no room for panic on the part of citizens. The director of the National Veterinary Authority, Tana Kika stated that all farms are being monitored and also clarified that quarantine has been established within a radius of 3 km.

SPAK signs arrest warrants for 9 officials involved in incinerators' corrupt scheme

TIRANA, March 29 – The special authority for serious crime, SPAK, issued arrest warrants for nine persons involved in the affair of incinerators of Fier and Elbasan on Tuesday. Following this the Special Court of First Instance for Corruption and Organized Crime (GJKKO), with a panel composed of Judge Irena Gjoka at the request of the Prosecutor of the Special Prosecution Against Corruption and Organized Crime, Dritan Prençi decided the security measures “prison arrest” for 7 persons and the imposition of security measure “house arrest” for 2 persons.

Earlier GJKKO imposed measures “arrest in prison” for former Minister Lefter Koka and 6 other people.

Lefter Koka, former Minister of Environment is accused of “abuse of duty” in collaboration, “passive corruption of senior state officials or local elected officials” and “cleaning the proceeds of crime or criminal activity”, committed in the qualifying circumstance “in cooperation”.

Pëllumb Abeshi, a former member of the Commission for the award of the incinerator, director of policies at the Ministry of Environment, is accused of “abuse of duty”. Azem Shatëri, director of the Public Services Enterprise in Fier is accused of “abuse of duty”. Florjan Mucaj, member of the Procurement Commission, is accused of “abuse of duty”. Erjon Murataj, suspected of committing the criminal offense “abuse of duty”, in collaboration,

provided by articles 248 and 25 of the Criminal Code.

Klodian Zoto is accused of “active corruption of senior state officials or local elected officials” and “cleaning the proceeds of crime or criminal activity.” Arenc Myrtezani, former administrator of the Fier incinerator, accused of “active corruption of senior state officials or local elected officials” and “cleaning the proceeds of crime or criminal activity.”

Also, GJKKO has imposed “house arrest” for 2 persons: Sabina Cenamerin and Etleva Kondi.

In the meantime SPAK submitted a request to the Assembly for authorization to impose a personal security measure arrest in prison for the citizen Alqi Bllako, who is a deputy of the Socialist Party (SP). Following such a request to the Assembly for authorization to impose a personal security measure “prison arrest” for MP Alqi Bllako the Assembly announced that the meeting of the Council for Regulation, Mandates and Immunity will take place in the chairmanship of the Assembly, under the direction of the Speaker, Lindita Nikolla, on Wednesday at 6 o'clock pm.

In a comment on this event, the Chairman of the parliamentary group of the Socialist Party, Taulant Balla said that “in human terms, of course I am not happy, for any colleague to make this request, whether left or right, but the SP will not be and it has never been a law firm for anyone within it to be brought to justice.”

Council of Albanian Ambassadors: Ukraine needs unwavering support.

Russia is increasingly isolated – with an unbending UN resolution condemning its unjustifiable aggression, with painful and substantial US, EU, UK and other sanctions, with exclusion from the Council of Europe, with ICC order to halt invasion, and the list will not stop until Russia ends its horrors against Ukraine.

A global anti-war coalition is the only effective way of stopping Russian barbarism against civilians and a sovereign country.

While Ukraine must have all significant support to resist this unjustifiable war, NATO and EU must step up in resetting collective defence at these trying times.

At the extraordinary NATO Summit of 24 March, North America and Europe have a historic chance of showing their unwavering resolve and courage to stand for the shared values and principles laying at the very fundamentals of the alliance of the free and democratic countries.

Albania should discontinue to follow Serbia in Vucic's initiative of "Open Balkans"

By Tritan Shehu

It has been expected that Vucic would choose Putin instead of the West regarding the aggression against Ukraine.

Serbia is part of the Eurasian Union and stands as a heavily armed Russian instrument in the region. It does not want to and can not do otherwise as this is obvious; it has already chosen its destiny at least for a decade.

But the question must be and is: how long will Albania continue to jeopardize its Western position by following Serbia in the Vucic's initiative of the "Open Balkans", or rather the "New Yugoslavia" ?? !!

So far Rama has taken Albanians far dragged by Vucic as part of his anti-EU project:

– In terms of the division of the Region, the tragic deterioration of Albania-Kosovo relations, which only interests Serbia. The time is that we must be more united than ever, the

Region in general but especially Albanians.

-In the economic damage of our country with those decisions, which only sanction the Serbian economic hegemony in the Region, in addition to the political one.

-Losing confidence in the consistency and orientation of our coun-

try, creating confusion among our Western partners. -In reality, through the political adventures of the Renaissance in recent years, the multi-dimensional hegemony of Serbia in the region has been accepted and supported.

So Albania is placed at a historic and dangerous crossroads. However, there comes a moment in politics precisely when you are at a crossroad that you have to make fundamental decisions to find the right direction.

And we are now at that very moment. Albanians must clearly position themselves for what they feel and aspire to – in the non-negotiable determination for their only path, that towards the West, and follow that path, just that one.

Albania should distance itself from the vucician direction and Serbia's route to Moscow. And this must start first by final separation from the "Open Balkans" project, connecting only with the Brussels' projects. If the right decisions are made in difficult times, Albanians will have good days tomorrow. Otherwise...!

“

Serbia is part of the Eurasian Union and stands as a heavily armed Russian instrument in the region. It does not want to and can not do otherwise as this is obvious; it has already chosen its destiny at least for a decade.

Ukrainian Ambassador to Albania Volodymyr Shkurov: "A Russian military intervention in Ukraine will have devastating consequences for the whole world order... We are for a diplomatic solution!"

By Marjana Doda

Editor-in- Chief

While tensions between Ukraine and Russia are at their hottest peak since the peace was reached in 2015, the Ambassador of Ukraine to Albania, Mr. Volodymyr Shkurov, held an exclusive conversation with Argumentum.al dwelling at length on the current tense situation between Ukraine and Russia, challenges and perspectives of the course of the events.

"The deterioration of the relations between Ukraine and Russia is currently at an unprecedented level. The threat of a military intervention by the Russian Federation in Ukraine is being seriously discussed both in Ukraine and around the world. The general thought is that it will have devastating consequences for the entire world order. Ukraine is fully aware of the danger of escalating tensions, although our direct dialogue with Russia is taking place, to put it mildly, not at the right level," said Ambassador Shkurov.

Despite the Russia-US-NATO meetings and talks, the Ukrainian Ambassador to Albania said that the negotiations should not be stopped no matter how long they may take.

"Ukraine is interested in continuing the relevant negotiations and wants that no negotiations should be held without its presence. We stand for a diplomatic solution. We stand for negotiations, no matter how long they may take because we understand well the value of human life and all the dangers of military conflict," said the Ambassador.

However, it seems that Ukraine has its eyes set on Europe. "As a sign of solidarity with Ukraine, the Romanian Foreign Minister, Bohdan Aurescu, proposed that a meeting of the Council of Foreign Ministers of the European Union be held in Kiev. You know that the EU Council of Foreign Ministers is the highest body of the European Union, which adopts de facto joint decisions and forms a united position of the member states on foreign and security policy issues. Ukraine supports such an initiative and will welcome the EU foreign ministers in Kiev," said the Ukrainian ambassador to Tirana.

Asked about Germany's refusal to send weapons to Kiev, unlike the US and the UK, Ambassador Shkurov noted that it would be beneficial for all of us to hear a decisive voice from Europe.

"Germany is one of the most powerful European countries, whose position must be taken into account in one way or another. Germany has its own reserves for the transfer of weapons to Ukraine, based on its historical experience and political vision. Honestly, we would like to hear a voice from Europe and for it to be decisive. It would be useful for everyone," said the Ambassador.

Mr. Shkurov is the first resident Ambassador of Ukraine to Albania, so the focus of his mandate is precisely on strengthening the friendly relations between our states and peoples. To this end, the Embassy is actively working towards the development of real economic ties and the improvement of trade and business relations between our countries, he said.

"For Ukraine, the opening of its Embassy in Albania is of great importance, in the first place, given the importance of the Balkan region as such, as well as calculating Albania's progress in its domestic life and in the international arena, as well as the general intensification of our bilateral relations. We are intensively developing political dialogue, cooperation in the framework of activities in international organizations, primarily in the UN, the Council of Europe, the OSCE as well as trade, economic, cultural and humanitarian cooperation.

"The volume of Ukrainian-Albanian trade is approaching 40 million US dollars," he said regarding the economic and political relations between the two countries.

As for Albania's position on the current Russia-Ukraine situation, the Ambassador expressed gratitude for Albania's support for the territorial integrity and sovereignty of Ukraine. "We hope for a friendly Albania," said the Ambassador.

Adresa: Njësia bashkiake nr. 5, Rruga "Abdyl Frasheri", Ndërtesa 8, Tiranë, Shqipëri

Tel: +355 (0) 68 82 01 720

Email: redaksia.argumentum@gmail.com,
info@argumentum.al

Marketing & PR

Email: marketing@argumentum.al

Tel: +355 (0) 68 82 01 720

NUIS/NIPT: L91415033Q

...

Twiter : [Argumentum_al](#)

Facebook: [argumentum.al](#)

Instagram: [argumentumnews](#)